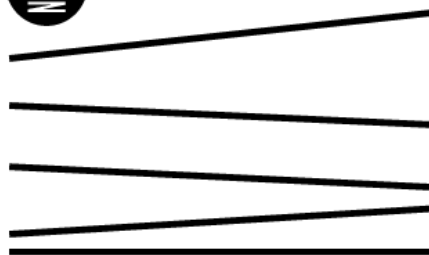

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Giørup, Michael.

Titel | Title:

Eventyr, gamle og nye.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Th. Michaelsens Boghandel, 1875

Fysiske størrelse | Physical extent:

132 s.

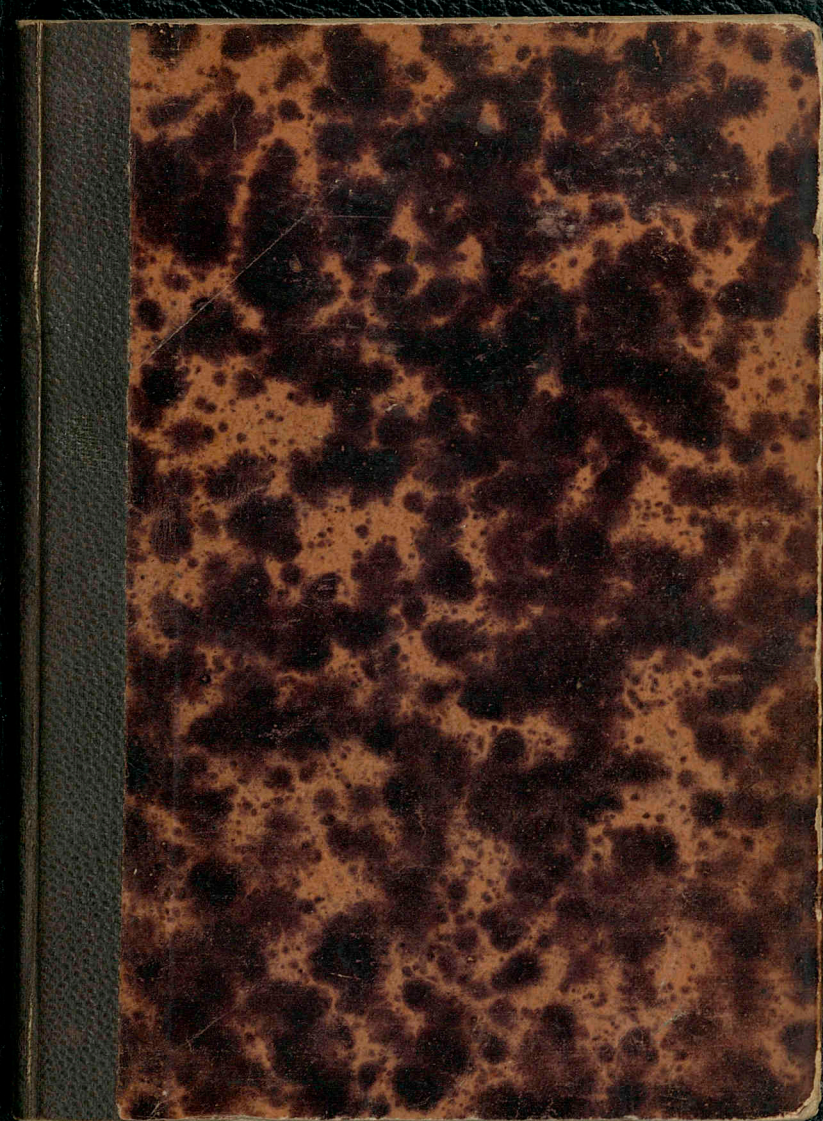
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57, - 137.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024230105

ria

John Goodhue.

fr. Reprogram. Gälfrui. Gälfrui. borg

und i rucorur Gälfrui. Gälfrui.

fr.

Forfattere.

Gventyr,

g a m l e o g n y e

af

M. Gjørup.

1913 L4611

Kjøbenhavn.

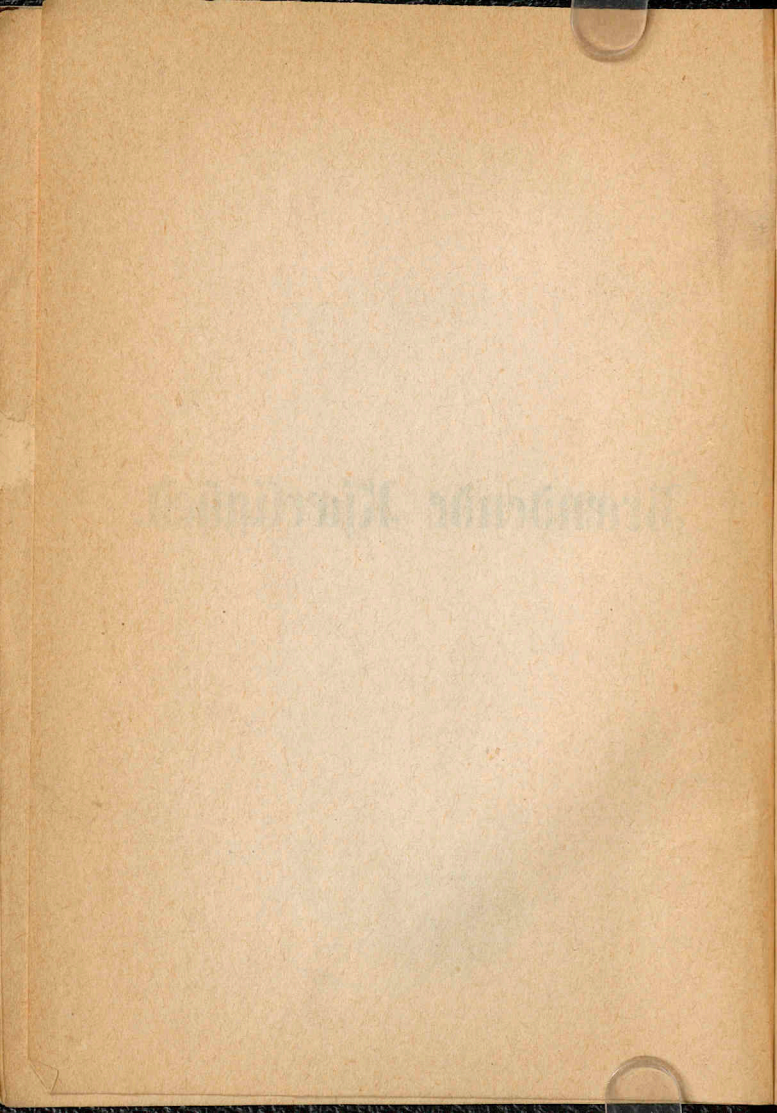
Lh. Michaëlsens Boghandel.

S. Dettingers Tryk.

1875.

Brændende Kjærlighed.

Brændende Kjærlighed.

Det var en smuk, klar Oktoberdag med lidt Blæst og enkelte, hvide, solbelyste Skyer paa Himlen. Der var Glæde i Gaden blandt de smaae Dreng. Enhver havde en lille Ballon af Silkepapir. Naar Vinden kom ind under Ballonen og førte den tilvejs, jublede hele Skaren.

En lille, lyshaaret Dreng havde den smukkeste Ballon. Den var af rødt Silkepapir. Snorene bare ikke som sædvanlig en lille Steen, men en forgyldt Kastanie. Den lille Dreng havde faaet Kastanien af sin Tantes Kjæreste, der var Forgylder, og Ballonen havde Tante Marie selv forærbidiget.

De andre Dreng misundte Peter hans Ballon, men Misundelsen glemtes, hver Gang den gik tilvejs, og Kastanien funkede i Sollyset, og Spurveene fløj tilside for den. Da raabte alle Drengene Hurra for Peter og hans Ballon, og hans Moder og hans lille Søster sad i Vinduet og glædede sig over det Altsammen.

Men Ballonen, som paa den sidste Tour havde kunnet see helt over Tagryggen paa Bagerens Gaard, og det var den største i Gaden, begyndte at føle sig stolt. Den havde først været ganske undseelig, naar Drengene raabte Hurra for den, men efterhaanden betragtede den en sliig Hyldest som noget ganske Naturligt og Selvfølgeligt, og var nu kommen til det Punkt, at den tog det helt fornærmeligt op, naar Hurraerne en enkelt Gang løde mindre livligt end ellers.

„Jeg er kommen i Højden,“ tænkte den, „derfor skal man ære mig og raabe Hurra.“

Den tænkte nu slet ikke paa, at den ikke var kommen i Højden ved sin egen Fortjeneste, men blot ved den gunstige Vind. Drengene tænkte heller ikke herpaa, naar de raabte Hurra for Ballonen, tænkte slet ikke paa Vinden, som i Grunden var den, de skyldte hele Fornøjelsen.

Henad Solbuedgang kom et sagte Vindpust, som førte Ballonen højt tilvejs og lod den svæve udenfor en ung Piges Kvistkammer. Hun sad i det aabne Vindue, syede og sang. Da faldt hendes Blik paa Ballonen, den tog sig rigtigt godt ud i den dalende Sols Straaler; det røde Silkepapir hvælvede sig som en Tempelbue over den forgyldte Kastanie, der luede omkaps med Solstraalerne.

„Hvor den Ballon er smuk!“ udbrød uvilkaarlig den unge Pige og standsede et Øjeblik i sin Sang. Nede paa Gaden skrege Drengene det ene Hurra efter det andet.

Ballonen følte sig saa lykkelig som ingenfinde tidligere. Den var i sin syvende Himmel. O, hvor

den holdt af den unge Pige, som havde sagt, at den var smuk. Den begyndte at foragte Drengenes Hurraer, at ane, at der var Noget, som var bedre end Folkegunst.

Ballonen fik Tilladelse af Vinden til at hvæve en kort Tid oppe i Højden. Den unge Pige fæstede sit Blik paa den og fortsatte sin Sang.

Straalende Sol, bring ham mit Suk,
Ham, hvem jeg elsked saa længe!
Bring ham en Hilsen i Aftnen smuk,
Lad til hans Hjerte den trænge!

Straalende Sol, luende hed,
Djet din Glands kan ej taale,
Brændende dog som min Kjærlighed
Er ej din luende Straale.

„Brændende Kjærlighed, hvor skal jeg finde den?“ tænkte Ballonen. „Solen kan sige mig det, den unge Pige kan sige mig det, men nu lukker hun sit Bindue, Solen gaaer ned bag en purpurrodt Sky, og jeg selv gaaer ogsaa ned, — ja, lige ned i Rendeftenen.“

Men Vinden frelst den fra den Tort. Den tog et Tag i Ballonen og førte den hen paa Glarmesterskiltet, hvor den blev hængende.

Drengene raabte Aah! og den lille Fyr, hvem Ballonen tilhørte, begyndte at græde. Der var ingen Udfigt til, at Vinden vilde føre Ballonen bort fra Skiltet; thi den havde lagt sig ved Solnedgang. Den lille Dreng gik bedrøvet hjem og drømte hele Natten om den dejlige Ballon.

Men den brømte ikke. Den hang paa Glarmesterskiltet og sulkede:

„Hvor finder man brændende Kjærlighed?“

„Hvem taler om brændende Kjærlighed, naar man hænger paa et Glarmesterskilt,“ sagde Skiltet. „Brændende Kjærlighed! Puh, det er Noget, som svækker, det kommer indvendig fra.“

„Ja, ja, det maa være et vidunderligt dejligt Lys,“ svarede Ballonen og tænkte paa Solen og paa den unge Piges Dine.

„Det er selvlysende, og derfor fortærer Lys et fig selv. — See paa mig, jeg vil straaale i Grønt, Gult og Blaåt, naar Gasjen om lidt bliver tændt; jeg er ikke selvlysende, men jeg gør alligevel samme Lykke som de Selvlysende, og saa er der Jngenting inden i mig, som fortærer mig.“

„De maa være en meget overfladisk Person,“ sagde Ballonen.

„Jeg er Skin, lutter Skin, det er Skinnen, som regerer Verden, jeg optager ethvert Lys i mig, som straalet paa mig, men slukkes Lys et, ja, saa har jeg glemt det. — Men hør, nu maa De holde fast, for nu begynder det at blæse igjen.“

Vinden pjuskede i Ballonen, og Skiltet svingede frem og tilbage paa sine rustne Hængsler.

Den Situation holdt den lille Ballon ikke af. Da bleve alle Gasblussene tændte. Ballonen saae fornøjet alle disse smaa straalende Lys, ikke større end den forgyldte Kastanie, der i Lysenes Skin selv begyndte at tage sig ud som et lille Gasblus. I Nærheden stod en Gaslygte.

„D,“ tænkte Ballonen, „hvor rart maatte det

ikke være at komme ind i Lygten til den klare Flamme. Der er varmt og godt, der er Ly mod den kolde Blæst!"

Gasblusset svajede frem og tilbage inde i Lygten. Det ligesom vinkede ad Ballonen og hvæfede:

"Kom til mig, kom til mig; jeg skal lære Dig, hvad brændende Kjærlighed er. Der er hyggeligt bag mine Glasvægge. Her kan man sidde og see Alt, hvad der skeer paa Gaden. Du kan troe, om Natten foregaaer der mange sælsomme Ting. Kom til mig, jeg holder af Dig."

Ballonen svarede med ynkelig Stemme:

"Jeg kan ikke komme, for jeg hænger fast paa Glarmesterfisket."

"Det er din Lykke," brummede Skiltet, "for kom Du ind til hende, brændte Du op. Hun er af de brændende."

Ballonen hørte paa denne Uttring med taus Foragt; den og Gasblusset glimrede i Mørket; det var deres Kjærlighed, som brændte og brændte uden at kunne blive slukket, skjøndt Stormen var bleven saa stærk, at den med et Pust kunde have slukket tusinde brændende Børlys. Man lærer heraf, at brændende Kjærlighed ikke kan slukkes i Blæst.

Glarmesterfisket svævede stærkere og stærkere. Det var en ordentlig Gyngetour, at Ballonen fik. En saadan Tour vilde have moret den meget, dersom dens Følelser ikke havde været saa stærke. Men tilsidst bleve Svingningerne foruroligende, Skiltets Hængsler pib ikke mere, de hvinede, og der var Sandsynlighed for, at Skiltet vilde blive hvirolet rundt om den Stang, hvorpaa det hang.

Da kom der omme fra Hjørnet et Vindstød su-

jende og brufende. Det tog fat i Tagttenene, faa de raslede ned paa Gaden og gif i tusinde smaae Stykker, det tog fat i Binduesskoddene og ruffede i dem, det naaede Glarmesterskiltet, hvirvlede det helt rundt, løsne de Ballonen og førte den med al Kraft hen mod Gaslygten. Den forgyltde Kastanie knækkede Glasruden og slyngedes ind i Flammen.

„Brændende Kjærlighed, o, jeg dør af brændende Kjærlighed, men jeg er lykkelig alligevel,“ hviskede Ballonen.

Kastanien sad midt i Gasflammen, som fortærede den og derefter Snorene og Silkepapiret.

„Stærke Storm, lad mig følge min Elskede!“ sukke Flammen.

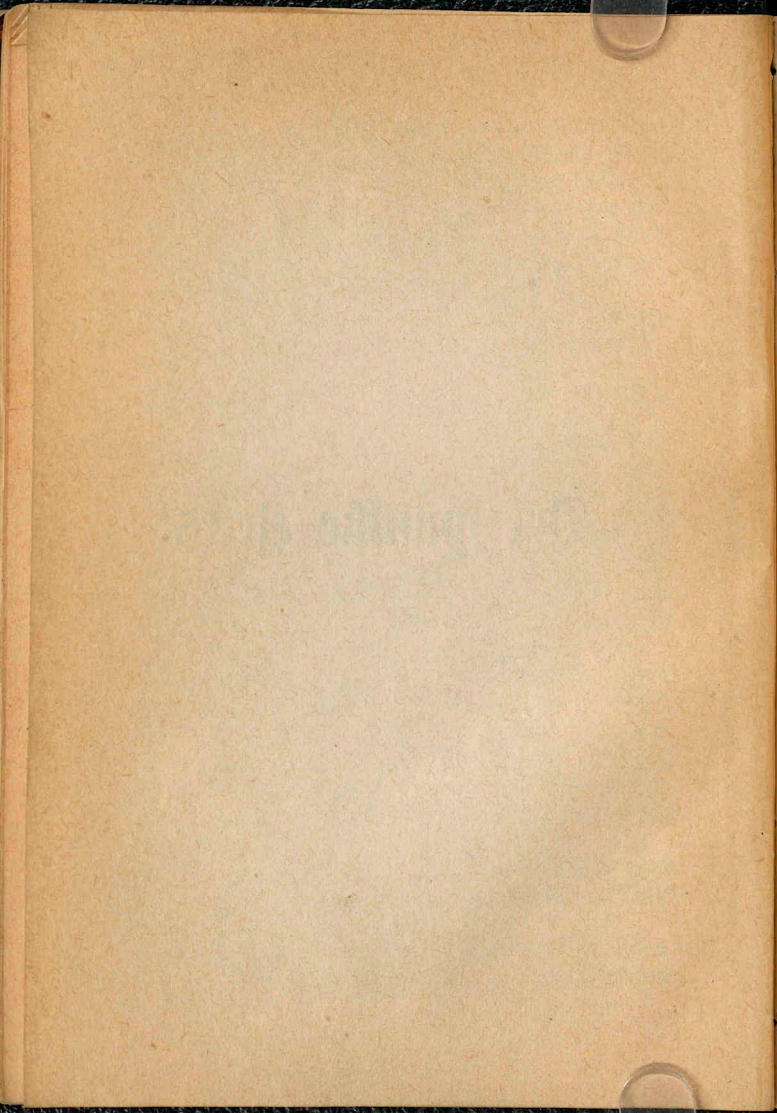
Stormen hørte den. Der kom et Vindstød endnu stærkere end det forrige. Det trængte gennem den sønderslaaede Rude og slukkede Flammen. Derefter tog det fat i Glarmesterskiltet, knækkede Stangen, hvorpaa det hang. Skiltet faldt ned paa Gaden, hvor det sønderlodes mod Brostenene. —

Senad Morgenstunden lagde Stormen sig. Dengang den lille Dreng gif til Skole, var der Blikstille. Han saae, om Ballonen endnu hang paa Glarmesterskiltet; men begge vare borte, kun paa Gaden laa der en Mængde fulørte Glasstumper, han samlede de smukkeste op, han troede, at det var Diamanter.

„Skinnene er reddet!“ vilde Skiltet fornøjet have sagt, „jeg dør roligt, thi man antager mine Stumper for at være Diamanter.“

Men der var Intet, som fortalte om den brændende Kjærlighed; thi den efterlader sig aldrig Stumper.

Det spanske Græs.

Der var dejlig varmt og sommerligt ude i Haven. Solen skinnede paa Træerne, de smaae Buske og Kjøkkenurterne. Sommerfuglen tumlede sig mellem Blomsterne og brød sig slet ikke om Bien, der sad gjemt dybt nede i Bægeret og udsugede Honningen; til en saa sød Bestjæftigelse havde Sommerfuglen ikke Tid, den skulde leve, elske og dø, og Alt i en eneste Sommer. Edderkoppen spandt sit fine Spind ned fra en af Træets øverste Grene, den hang selv i Spindets ubefæstede Ende og gyngede frem og tilbage i de sagte Vindpust. Fuglene sang mellem Løvet, og Graaspurven hoppede i Gangene og gav Spradebassjen. Men midt i Haven paa en Plaine stod det spanske Græs, grønt med hvide Striber i. Det var først i dette Foraar blevet plantet i Haven, men talte alligevel med som det havde staaet der ligesaa længe som det gamle Gbletræ, der havde Mos paa Grenene.

Haven var smukt vedligeholdt og bar god Frugt. Alle Træer vare altid komne godt ud af det sammen, og skjøndt Gbletræet saae ned paa Guleroden, fordi den ikke kunde Andet, saae vare de dog gjensidig til-

fredse med hinanden og deres Tilværelse her i Verden. Ribbene vare slet ikke sure, som de hyppigt kunne være, og stode hyggeligt ved Siden af Stikkelsbærbuskene, og Roserne vilde ikke være de eneste Skjønne i Haven, men gav ogsaa de andre Blomster Lov til at tage mod Sommerfuglens Hyldest. Nok sagt, der havde været Fred og ingen Fare lige til den Vaar, det spanske Græs havde holdt sit Indtog i Haven.

„Det unge Græs generer sig vist,“ sagde Ugletræet til Bæretæet, „det staaer blandt lutter Fremmede.“

„Jeg haaber, det føler sig som hjemme,“ sagde Bæretæet.

„Vi ville være venlige imod det.“

„Ja, det bør man være mod enhver Fremmed,“ sagde Bæretæet.

Men det spanske Græs generede sig slet ikke, det stod ganske spant paa sin Plads og saae om sig med en myndig Mine. Da det nu ikke generede sig, begyndte mærkværdigt nok alle Havens Træer og Buske at genere sig for det, og Solbærbusken sagde til Ribbene, at det spanske Græs vist var en Pokkers Fyr; man maatte passe paa, hvad man sagde, naar det hørte derpaa. Saadan gik det nu en Stund, og saa sagde det spanske Græs en Dag til Bæretæet:

„Med Forlov, De er jo et Bæretæ?“

„Jeg har den Ure.“

„Jeg tænkte det nok. — Det er vist nogle slemme Bærer, De bærer?“

„Hvad mener De?“

„Er de bedre end Hestepærer?“

„Hr. Spansfgræs, De hør ikke tvivle om mine Frugters Godhed; Havens Gjer siger, at min Frugt er god.“

„Det er vel et Menneſte?“

„Ja.“

„Et Menneſte er altid dumt. — Har han ſagt, Deres Frugt er god, ſaa er jeg vis paa, at den er ſlet. — Maa jeg ſpørge, om Ormene ikke udføge ſig de ſødeſte Frugter at æde?“

„Ganſke viſt.“

„Gaae Ormene i Deres Frugt?“

„Høiſt ſjældent.“

„Ja, ſaa duer Frugten ikke; det kan De være vis paa.“

Det var nu ſaadan i Forſommeren; Bæretæet ſkulde lige til at ſætte Blomſt, og det blev ganſke bedrøvet. Men det gif ikke Kirsebæretæet bedre end dets Gjenbo, Bæretæet. Blomſten ſkulde til at blive Frugt, da det ſpanſke Græs ſpurgte:

„Bærer De gode Bær?“

„Det ſkulde jeg mene.“

„Hvorfor mener De det?“

„Havens Gjer ſiger det.“

„Ja ſaa, De troer ogſaa paa Menneſket? De har ingen Livserfaring, min Frølen. Tillad mig at ſpørge Dem, om Fuglene ikke ſpiſe de bedste Bær?“

„Ganſke viſt.“

„Gjæſtes de da af Spurve eller Stære?“

„Nej,“ ſvarede Kirsebæretæet; det vidſte ikke, at det Net, der om Høſten blev kaſtet over det, beſkyttede det mod diſſe Ransmænds Angreb.

„Naar Spurvene vrage Deres Frugt,” vedblev det spanske Græs, „saa duer den selvfølgelig ikke. — Det er en afgjort Sag.”

Det gjorde Kirsebærtræet ondt, men dertil var Intet at svare.

„De bærer for meget, altfor meget; blot lidt, men godt, det er Hovedsagen,” sagde det selvtilfredse spanske Græs. „Et eneste Kirsebær, som Spurvene spise, opvejer tusinde Kirsebær, som Menneskene synes om. — Vær kritisk mod Dem selv, streng kritisk mod Dem selv; jeg siger det ikke for min Skyld, men for Deres egen.”

Nu henvendte Græsset sig til Jordbærrene, som stode nærved og soledede sig.

„J er nok Jordbær?” sagde Græsset.

„Vi have den Ære.”

„Due J Noget?”

„Det mener Havens Gjer.”

„Kom mig ikke med Havens Gjer; den Karl forstaaer sig ikke paa Sligt; maa jeg spørge, om Frøen ikke forstaaer at vælge de sødeste Bær?”

„Ganske vist.”

„Kommer der Frøer op i Jeres Bed?”

„Aldrig.”

„Seer J det; J ere Frøen for sure, den gider ikke æde Jer.”

Binden foer gennem det spanske Græs med en skarp og hvislende Lyd, der mindede om en giftig Mennesketunges Hvissen i Krogene. Havens Træer stode og vare bedrøvede; de havde troet at bære god Frugt, men det spanske Græs' Beviser for det Modsatte forekom dem at være uomstødelige. Naar

Vinden fuserde gjennem de blomstrende Træer, skyndte de sig at tage saa mange Blomster som muligt; thi Kritikeren havde jo sagt: Lidt, men godt. Og dengang Frugterne begyndte at modnes, saae Træerne uhyre kritiske paa enhver Frugt; Alle vare de misfornøjede med, hvad de havde frembragt, og Frugterne vare i Birkeligheden ogsaa daarligere end sædvanligt; thi de vare ikke baarne med et tillidsfuldt Sind. Grenen holdt ikke fast som ellers paa de rødmende Æbler, dengang Efteraarsstormen kom, og rundt om paa Jorden strøedes Frugten.

Havens Ejer var ikke fornøjet med Høsten, men han skrev det daarlige Udbytte paa Tilfældets eller Aarets Regning; Træerne plejede altid at bære god og rigelig Frugt. Vinteren kom, og snart slumrede alle Træer og Planter; det spanske Græs gik meget tidligt til Hvile, det havde ingen Frugter baaret, men det mente alligevel at have anstrengt sig svært.

Saa kom igjen Foraaret med Blomsterduft og Fuglesang. Træerne fik Liv og Knopper og Blade; de vare saa vel fornøjede, indtil det spanske Græs mindede dem om sin Tilværelse. Der stod det igjen med sine Autoriteter: Drmene, Spurve og Frøerne, og saadanne Autoriteter slaae jo Alt af Marken, selv Menneket.

Høsten blev dette Aar ligesaa slet som det forrige, men det spanske Græs sagde: „Lad Havens Ejer brumme, han forstaaer sig ikke derpaa; I have iaar fulgt mit Balgsprog: Lidt, men godt, og I kunne være tilfredse med jer selv.“

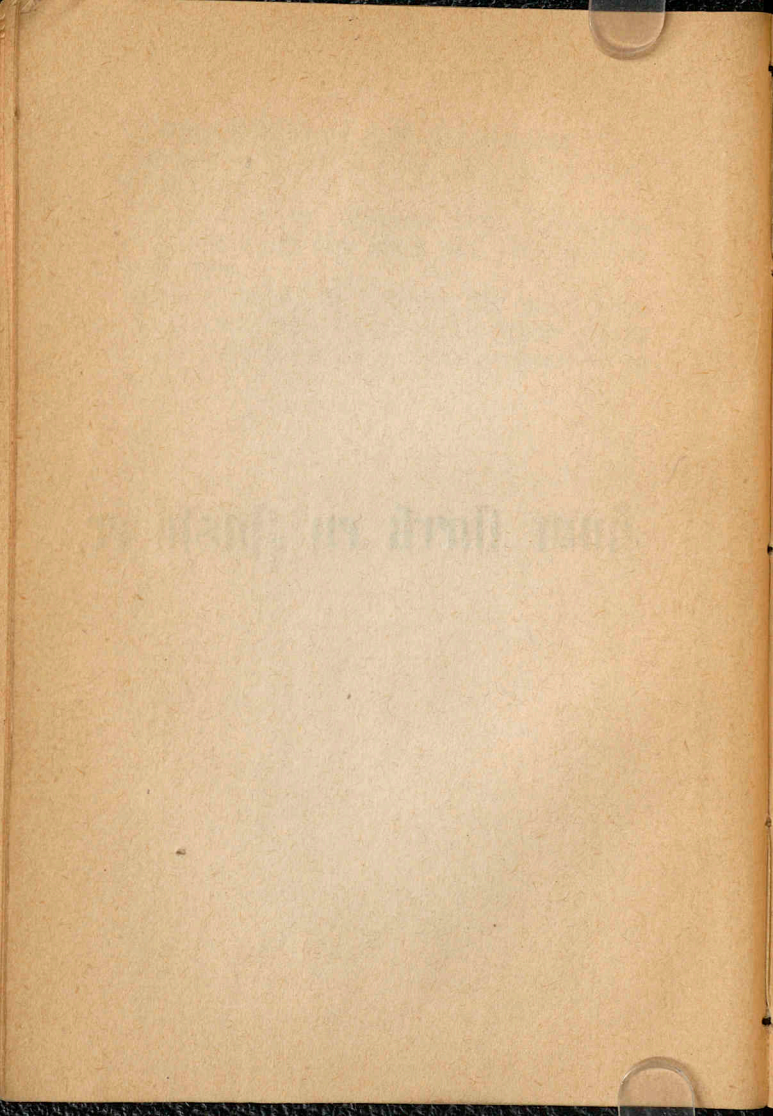
Da nu Høsten det tredje Aar ogsaa var slet, blev Havens Ejer meget vred; thi nu saae han, det

var Træernes Skyld, og han gav Befaling til at omhugge dem og at rydde Haven, der skulde gøres til en Kornmark.

Saa skete det da, Træerne bleve omhuggede, og det spanske Græs blev pløjet ned, istedetfor blev der saaet Korn.

Det kom nu af, at Træerne ikke fulgte deres egen indre Drift, men lyttede til det kritiske spanske Græs med dets Autoriteter: Ormen, Spurven og Frøen.

Hoor stærk en Gasse er.

De paa Diget gik en Gaas med en stor Flok Gæslinger; og Gaasen stak Bryftet frem og trak Halsen tilbage, for det gjør nu enhver vel opdragen Dame. Men henne i Nærheden af Lærredet, som laa paa Blegen, stod der en gammel Gasse tøjret, og den hvæsede, naar man kom den nær.

„Hør, Mo'er," sagde en lille Gæsling, „hvorfor er Fa'er tøjret og har en Snor om Benet?"

„For han er saa umaadelig stærk, Barn; kom han løs, rev han Gjærdet overende."

„Kan han ogsaa rive Huset overende?"

„Det kan han mageligt. Men gjør nu ingen flere Spørgsmaal og spis Græs, det er sundt, og det har man gratis."

Da kom der en lille Hund løbende; Gud veed, hvilket Grinde den havde, og Gæslingerne flygtede forfækkede for den.

„Jeg skal lære Dig," sagde Moderen og rakte Næbbet frem. Hunden saae det og gjævede. Da blev Gaasen ikke videre vel tilmode og søgte hen til Gassen.

„Lør Du binde an med mig, go'e Ven?" sagde Gassen til Hunden, og saa bed den Hunden, der skreg og løb sin Vej.

„Kan Du see, hvor stærk Fader er,“ sagde Gaasen til Gæslingen, „han kan magelig rive Møllen overende.“

Saa kom der en Rat og vilde rive Gæslingerne tilblods. Gaasen viste den sit Næb, og Ratten viste Gaasen sin Pote.

„Her bliver nok Slagsmaal,“ tænkte Gaasen, og saa traf den sig hen i Gassens Nærhed.

„Vil Du blive fra Gæslingerne,“ sagde Gassen.

„Jeg vil blæse Dig et Stykke,“ svarede Ratten, og saa viste den Klør.

Men Gassen bed Ratten i Benet, og den hinfede afsted.

„Kan I see, hvor stærk Fader er,“ sagde Gaasen til Gæslingerne, „han river mageligt Kirken overende.“

Nu kom der en Hest uden Rytter travende, den tænkte slet ikke paa Noget og blev derfor sty, dengang Gassen fløj op mod dens Bringe.

„Kan I see, hvor stærk Fader er,“ sagde Gaasen til sine Smaa, „var han ikke bunden, saa rev han Himlen og Jorden overende.“

Men nu stod der en lille Dreng oppe paa Diget, og Gassen hvæsende ad ham i sit Sejersovermod. Da tog Drengen en Steen og kylede efter Gassen, og den løb rundt i Løjret og skreg.

„Er den Steen stærkere end Fa'er?“ spurgte Gæslingen.

„Hvor kan Du spørge saa dumt,“ sagde Moderen; „den Steen er en saa ubetydelig Person, at Fa'er gaaer af Bejen for den af Frygt for at gjøre den Skade.“

Dg med den Bessed maatte Gæslingen lade sig nøje, og derfor ere vi vel ogsaa nødtte dertil.

En Taare:

Stensolen skinnede paa det prægtige Landskab. Det var Sommer, Skoven stod dejlig grøn, Lærken sang i Luften, Drosslen slog i Buskene, og undertiden fluffede Algerhønen i Kornet. I Udkanten af den lille Provindsby laa en smuk Have, hvorigjennem der flød en Bæk. Den hvide, sommerlige Sky spejlede sig i Bækken, og duftende Rosentræer stode ved Bredden og lyttede til Bølgernes Rislen. Det var et dejligt Sted at være paa, og derfor stod der ogsaa en lille Bænk bag nogle Rosenbuske lige ved Bækken.

Paa denne Bænk sad en ung, smuk Pige med Haanden under Kind og saa helt bedrøvet ud. Hun havde idag hørt, at hendes Bejler i et fremmed Land havde glemt hende og friet til en Anden. Den hele, skønne Verden var ikke mere til for hende, hun var hensunken i sin Sorg og i Tanken paa ham, som havde forladt hende. Da listede sig en Taare frem i hendes Øje, hun lagde ikke Mærke til den, Solen spejlede sig i Taaren, der sittrede og bævede, og saa trillede den ned i Bækken.

Bækkens smaae Bølger bød Taaren velkommen, og de dansede og hvirvlede den omkring. Men Vinden lagde sig, og Bækken blev en blank, klar

Glade, og den optog den unge Piges Billede i sig. Taaren var skjult i det klare Vand, men usynligt betragtede den dog den unge Pige og spurgte sig selv: Om Kjærestesorg da kunde være en saa for-
skræffelig Ting.

Den fik ikke længe Lov til at anstille Betragtninger, men maatte afsted med det øvrige Vand, for tilsidst at naae den store Sø, der laa mange Mile borte. Gjennem smukke Enge fulde af Blomster, mellem kornrige Marker, forbi stolte Herregaarde og skyggesfulde Skove gled den lille Taare, men een Ting syntes bestandigt at følge den, og det var den klare blaa Himmel med de lette, hvide Skyer. Da begyndte Taaren at forelske sig i en lille Sky, som Morgensolen just farvede purpurrød, dens Billede hvilte i Bækken, og Taaren flød sagte hen i dette Billede og pnskede: Sid jeg dog var deroppe hos Dig, Du dejlige, lette Sky!

Og den blev ganske bedrøvet, fordi den ikke kunde komme op under Himlen, men maatte see paa Skyen i Fraastand. Det var en meget varm Dag, Kornet modnedes, Myriader Blomsterknopper sprang ud, og Lærkens Vinger vare saa varme, at man næsten kunde brænde sig paa den; thi den svævede bestandigt i Luften og sang. Men Fiskene i Bækken vare dovnne og dvasse og glemte sig mellem de kølige Siv. Taaren tænkte bestandigt paa den hvide Sky, snart var den borte, snart syntes den at see den igjen.

Da det blev Aften, begyndte Bølgerne at hviske om, at det kunde være morsomt nok at blive til Damp. Taaren, der var

gled af at være — det bare Vand, vilde gjerne være noget Andet, og saa vilde den da ogsaa være Damp. Og den blev Damp og udvidede sig og blev lettere og fleg tilbejrs.

„Hvor det er dejligt at være Damp,“ sagde den, „jeg vidste ikke, at man kunde stige tilbejrs; højere og højere op vil jeg! See, der er endnu den lille Sky, som spejlede sig i Bækken i Formiddags, den vil jeg naae.“ Og den lod sig dristigt bære højt op i Luften, og den naaede den lille, hvide Sky og blev optaget i den. Nu var det Dnsfe opfyldt, nu var den Kjærestejorg sluttet.

Da Solen næste Morgen stod op, traf dens første Straaler Skyen, som den farvede purpurrød, og Taaren var baade stolt og glad, og den saa ogsaa efter den unge Pige, hun sad i sit Vindue og saa bedrøvet ud i den smukke Natur. Da svævede Skyen sagte bort, og Taaren sagde Farvel til den hele Egn; nu skulde den flyve med sin Elskede over Alverden og see og lære saa meget.

Det gik dejligt den første Dag; langsomt gled man over Land og Hav, over store Byer og høje Bjerge, og man kom til et fremmed Rige, og der sad den unge Piges Vejler og skrev hende et kjærligt Ord til; Nygtet var altsaa usandt, han havde ikke forladt hende. Og Taaren fik Længsel efter at flyve hjem og fortælle hende den glædelige Nyhed, men den kunde ikke, Vinden brev Skyen længer og længer bort fra Hjemmet.

„Nu er jeg snart „europamüde“!“ sagde Taaren; thi ved at flyve over det store Lybssland havde den lært lidt Lybss; men Vinden blev aldrig træt, og

en Dag tog det til at blæse ganske forfærdeligt. Hurtigere end Jernbanen fløj Taaren afsted, den var ganske forstumlet og vidste neppe, hvor den var henne. Underneden paa Jorden saae det rigtignok dejligt ud, store Skibe ghyngede paa Bølgernes Toppe og forgik tilsidst med Mand og Muus, Træer reves omkuldb og Huse styrtede sammen.

„Blot jeg var Vand igjen,“ tænkte Taaren, „for dette Hasterk er ikke til at holde ud.“ Skyen antog alle mulige Former, stødte paa andre Skyer, og da Stormen lagde sig, besluttede Skyerne at blive sammen, „men vi maae rigtignok helst see at blive Vand igjen,“ sagde Skyerne til hverandre; „thi en saadan Storm, som den sidste, river os i Stykker.“

Vinden førte Sky Massen langsomt mod Nord til den Egn, hvor den lille Taare var fra. „Nu ville vi være Vand,“ sagde Skyerne, og saa begyndte det at regne. Da Taaren saae Haven, hvor den første Gang havde opfanget Solens Lys, greb Længsel og Hjemvee den, og den blev igjen til Vand og faldt i Draabeform til Jorden. Der stod ved Bækken en dejlig, nylig udsprungen Rose, den optog Taaren i sit Blomsterbæger, og Regnen holdt op, og Solen spejlede sig i Taaren.

Da kom et ungt Par gaaende gennem Haven, det var den unge Pige og hendes fuldtro Vejler fra det fremmede Land; hendes Sorg var borte, og hun spurgte og lo. Han brød den lille Rose af, hvori Taaren sad, og fæstede den paa hendes Bryst, men Taaren gjemte sig i de duftende Blade og sittede af Glæde.

Det bornholmske Stueuhr.

if, tak! Tif, tak! sagde Uhret, og saaledes sagde det hver Dag.

Det var et godt, gammelt, hornholmsk Stueuhr, Kassen var rødmalet, og midt paa Døren til Lodderne sad en stor rød Rose og to Rosentkopper og nogle grønne Blade. Uhrværket selv var gjemt i et Fouteral af Træ og Glas. Paa Siden var der en lille Glasrude, hvorigjennem man kunde see ind til en Mængde taffede Hjul, og foran var den store, hvide, glatte Skive med Romertal og massive Messing-Bisere, hvis Ender vare formede som Pile.

Tif, tak! Tif, tak! sagde Uhret.

Det stod i Børnestuen, og den lille Dreng kunde tidt staae i Tanker og betragte det. Han saae paa Biseren, som han vidste bevægede sig, men det var saa langsomt, at han ikke kunde see det. Det var ham en Fest, naar hans Fader hver ottende Dag kom og trak Uhret op. Da blev Døren til Lodderne aabnet, han kunde see Perpendiklen med den blanke, runde Skive, som svingede frem og tilbage, og han saae ogsaa de to store Lodder af Jern, som ganske langsomt gik tilvejs, naar Fader trak Uhret

op. Men det var kun et Djebliſt, den lille Dreng fik Lov til at titte ind til denne Herlighed; naar Uhret var trukket op, lukkede Faderen Døren i, og ſaa blev den ikke aabnet igjen de første otte Dage. Hvad ſkete der dog i Uhret al denne Tid? Hvilke Bæſener boede derinde, og hvorledes gik det til, at Lodderne ſaaledes efter otte Dages Forløb havde ſtiftet Plads? Der var ſlet ingen Sprækker, man kunde titte igjennem, og lagde man Dret til, hørte man beſtandigt kun:

Tik, tak! Tik, tak!

En ſtille, klar Vinternat gik endelig Drengens Onſter i Opfyldſe. Maanen ſkinneſe lige ind paa det hornholmſke Stueuhr, der nylig havde ſlaaet tolv. Den lille Dreng vendte og drejede ſig under Dynen, men kunde ikke ſove; Uhret og dets Hemmeligheder vare i hans Tanke. See, da aabnede Døren til Lodderne ſig af ſig ſelv; Maanen ſkinneſe ind i det mørke Rum, der blev forunderligt lyſt, og han ſaae nu til den blanke Perpendikel og de to ſtore, ſorte Lodder; men der var ogſaa levende Bæſener inde i Kaſſen, underlige, beſynderlige Folk. Paa det Lod, der ſatte Uhrværket i Gang, ſad en Perſon med en grumme tyk Krop, men med et ganſke lille Hoved og korte, ſpinkle Been. Han var blind og beſtilte ikke Andet end at trykke med al ſin Vægt paa Loddet; ſom Drengen ſenere erfarede, kaldte han ſig Hr. Tyngde. Paa det andet Lod ſad en Fyr med en lille Krop, men med et grumme ſtort Hoved; han havde et Par ſkarpe, ſtiffende Dine og et ondſkabsfuldt Smil om Munden. Undertiden ſaae han op og truede ad Perpendiklen, der gik ham for

langsomt. Han og Tyngde syntes at være Venner, dog kom han med mange bittre Bemærkninger om sin Vens uformelige Krop og syntes slet ikke at lægge Mærke til sin egen. Men oppe ved Perpendiklen sad en lys, venlig Alf, der ghyngede frem og tilbage med den og lo til andre Alfer, der gjorde deres til, at Lodderne ikke skulde synke for hurtigt. Men den lyse Alf var klædt i Blaåt som Himlen, og paa Dragten glimrede der en Mængde smaae Stjerner.

„Naa, Tyngde!“ raabte den Dndstabsfulde, „Du er saa tryk, tryk! tryk! at vi kunne komme hurtigere afsted. Seer Du, jeg er meget lettere end Du, men jeg kommer med alligevel. Hurra! Tiden skal løbe under Sang og Klang og Kloffeslag; Menneskene skulle fare til Helvede under Musik, den Fornøjelse under jeg dem, inden de komme i den kogende Gryde. Tryk, Tyngde, tryk! Hver Gang en Time er udløben, gaaer jeg nedad, og jeg klinger med det Samme; jeg er saa fornøjet over, at der er gaaet en Time mere, at Menneskene ere blevene saa meget ældre, og at der er født saa mange flere Mennesker til at gjennemgaae Livets Jammer og Glendighed.“

„Lad mig være i Fred, Broder Klingklang,“ svarede Tyngde gnaven, „jeg kan nu engang ikke blive anderledes end jeg er. Det er en fjedelig Bestilling, jeg har, man kan ikke see til sit Arbejde.“

„Løb ikke for langsomt deroppe,“ raabte Klingklang op til Alfen, „De er en Pokkers seendrægtig Dame, Fru Tid.“

„Menneskene bestyldte mig dog for at løbe for hurtigt,“ svarede Tiden.

„Menneskene! Ja, de ere dumme. — Kunde jeg blot komme op til Dem, jeg skulde nok faae Dem til at løbe. Men jeg kan tænke mig, at De gjerne overfor Menneskene vil kofettere med Deres Himmel og Deres Stjerner. Løber De hurtigt, faaer man ikke Tid til at betragte Dem, og saa kommer maaskee Dommедag og Ewigheid, og saa kan De gaae hjem at lægge Dem.“

Det varede en kort Tid, inden de begyndte at tale igjen. Da fik Klingklang Dje paa den lille Drengs klare Djne og spurgte barsk:

„Hvad gloer Du efter?“

„Gjør ham ikke forstræffet,“ sagde Tiden, „han vil i Morgen troe, at det Hele er en Drøm. See paa mig, min lille Ven, og naar Du bliver stor, saa husk altid paa, at jeg er til; men glem heller ikke, at neden under mig hænger det tunge Lod, som ustandseligt drager Dig mod Graven.“

„Og husk paa mig,“ lo Klingklang, „jeg drager Dig mod Djævelen.“

„Nu synker jeg, nu synker jeg,“ vedblev Klingklang kort efter, og det snurrede inde i Uhret, og Kloffen slog Gæt.

„Godnat,“ sagde Tiden, „sov vel, lille Dreng.“

Døren til Uhrkassen lukkede sig, og det var igjen blevet det gamle Uhr, der bestandigt sagde: Tif, taf! Tif, taf!

Og den lille Dreng sov ind og drømte om al denne Herlighed, han havde hørt og seet. — —

Og nu gik der mange Aar. Den lille Dreng var bleven voksen. Han havde en Higen efter at bringe det til noget Stort i denne Verden, til at

blive Stats-, ja, maaskee Konferensraad til sit halvhundredeaarige Jubilæum. Men han havde ogsaa en stor Livslyst, han vilde saa gjerne nyde Livet, synge, juble, fantasjere og elske. Hans Forstand var dog stærkere end hans Hjerte, og derfor gjorde han det ikke.

Han blev et skikkeligt Menneſke, der kunde drikke to Kopper The i Dameselskab og skrive Vers i Stambøger. Dengang han skulde til at gifte sig, friede han til en Pige af et godt Udseende og med mange smaae Talenter, som f. Ex. at kunne synge en pæn Vise ved et pænt Fortepiano; havde Instrumentet ikke drejede Been, kunde hun hverken synge eller spille; thi hun var saa udmærket godt opdraget, og vidste, at det er det Hdre, det er Skindet, det kommer an paa, og derfor skinnede hun ogsaa.

Da han nu havde faaet sin egen Huusstand, laa han en Nat ved sin Kones Side og kunde ikke sove. Denne i en Krog stod det bornholmske Stueuhr og sagde sit: „Tik, tak! Tik, tak!“

Han tom sin Barndomsdrøm ihu, men nu lo han derad, han rystede paa Hovedet, og Uhret syntes at samstemme og sige:

„Snik, snak! Snik, snak!“

Saa, Sniksnak var det Altsammen, dum Fantasi; det eneste Reelle var dog borgerlig Agtelse og et godt Udkomme.

„Snik, snak! Snik, snak!“ sagde Uhret.

Og nu gik der mange, mange Aar. Han havde Børn og Børnebørn, og han fejrede sit halvhundredeaarige Jubilæum, og der kom Ministre og gratulerede, og Bladene skreve Vers til hans Ære, og

Kongen gjorde ham til Konferensraad. Ja, hans Liv havde rigtignok været fuldt af Daad, og han havde bragt det vidt, grumme vidt. Men nogen Tid derefter skulde han til at døe. Han laa om Natten og hørte efter Uhrets Tistak, Tistak! Og han tænkte paa sin Barndomsdrøm og paa sin Barndom, og da aabnede Uhret sig igjen, og der sad Tiden lige ung og uforandret med Stjerner i sit Klædebon. Men Klingklang var der ogsaa, og han lo og nikkede og sagde:

„Nu gaar vi snart til Helvede, og jeg skal nok besørge Musikken.“

Tiden saae bedrøvet ud og sagde:

„Du har vel aldrig glemt mig; men Du har tænkt paa mig med Forstanden og ikke med Hjertet. Der er mange Egenstaber, som boe hos mig, men ikke alle saae Lov til at slippe ind til min Søster: Evighed. — Du har tragtet efter borgerlig Agtelse, Du har vundet den; men den kan Du ikke tage med Dig til Evigheden; thi der agter man ikke hverandre, fordi man her i Livet har kunnet drikke to Kopper The i en pæn Familiekreds; Du har en høj Rang, den gjælder til Wandsbeck og ikke til Evigheden; men et glad Hjerte, et frejdigt Sind og en rask Handling efter egen Overbeviisning, see disse Egenstaber kjender Du ikke til.“

„Tryk, Trynde, tryk!“ sagde Klingklang, „hans Kone længes efter ham; hun sidder nede i Helvede og spiller Fremtids Musik paa et Fortepiano med drejede Been. Tryk, Trynde, tryk!“

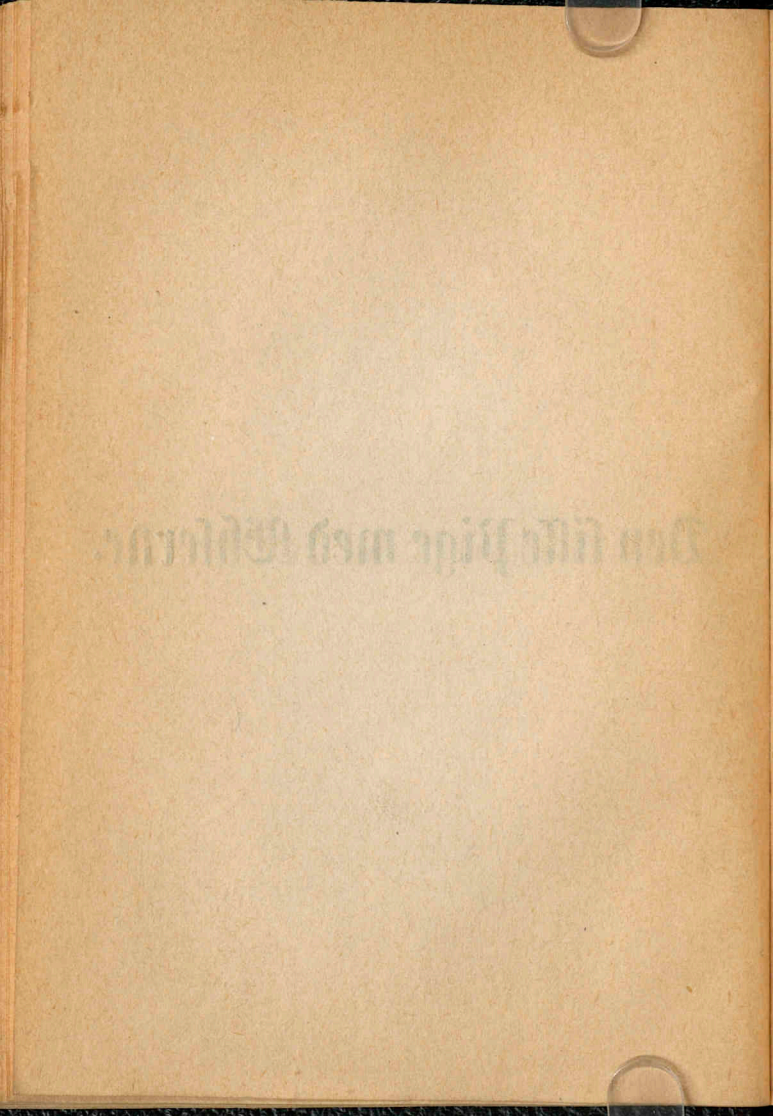
Og det snurrede i Uhret, Kloffen slog tolv, og Klingklang raabte Hurra. Næste Morgen sandt man

Konferensraaden død i Sengen. Bladene anmeldte hans Død og roste Mandens store Fortjenester af Staten og Samfundet, en af den Efterladtes Sønner skrev et pænt Vers over sin Fader; men hele Familien og alle dens mange Venner fandt dog en Trøst i, at det var saadan en gammel Mand, og at man havde ventet det o. s. v.

Det bornholmske Stueuhr vedblev med sit eensformige: „Tik, tak! Tik, tak!“

Da det ikke mere var paa Moden, blev det solgt ved Auktion, og jeg skal ikke kunne sige, hvor det siden er kommet hen; men skulde Nogen besidde et gammelt bornholmsk Stueuhr, bedes han see efter, om det ikke skulde være dette.

Den lille Pige med Æblerne.

et var en raakold Oktoberaften. Af og til regnede det, men stundom fik Stjernerne Lov til at titte frem, og de glimrede saa prægtigt som man ikke seer det i den lyse, klare Sommer. En lille Pige sad paa en Bænk i en af de Alleer, som førte fra Nørreport til Søerne. Hendes Klædning var ligesaa fattig som Træernes Kroner, der ved ethvert Windpust bleve berøvede et Par Blade. Staffels Lille, hun frøs, men havde Intet at hylle sig ind i; og dog betragtede hun ikke de muntre og lystige Børn, som gik forbi, med Misundelse, hun fandt sig taalmodigt i sin Skjæbne. Hendes eneste Sorg var at kunne faae sine Øbler folgte. Der var endnu mange i Kurven, og naar hun kom hjem, før den var tom, fik hun ingen Aftensmad, men Skjænd og Prygl af sin Plejemoder. Hun betragtede de Forbigaaende med bønlike Blikke, men der var Ingen, som havde Lyst til Øbler; Vejret var ogsaa uhyggeligt, man maatte skynde sig hjem til den varme Kaffelovn, og havde ikke Tid til at være barmhjertig. Kun een Gang standsede en ung Pige hos hende og kjøbte for et Par Skilling Øbler, men det var ikke saa meget for Øblernes Skyld, som fordi hun

ventede paa Nogen. Strax efter kom ogsaa en anden ung Pige, og saa gik de bort sammen.

Da blev det et svært Regnstyl. Folk skyndte sig afsted og sloge deres Paraplyer op, kun den lille Pige blev siddende alene paa Bænken med sin Kurv paa Skjødets. Hun var gennemblødt, og hver ny Regndraabe faldt som Iis paa hendes Hud. Stormen rusede i Træerne, og Bladene løsrevs fra Grenene og tumlede sig omkring i vild og ubunden Frihed. Men hjem turde hun ikke gaa. Da græd hun og ønskede sig død. Det lille Legeme skjælvede, og Øblerne vare lige ved at falde ud af Kurven. Endelig drev Bygen over, og Stjernerne skinnede igjen i al deres Glans. Ved en nærtstaaende Gaslygtes Skin talte den Lille Dagens Indtægt, den beløb sig kun til otte Skilling, ikke engang det Halve var solgt.

Da kom der en gammel, gammel fattig Mand og satte sig paa Bænken hos den lille Pige. Han saa ret saa forkommen og ulykkelig ud. „Giv mig et Øble,” sagde han til den lille Pige, „jeg har Intet spist hele Dagen.“ — Og hun betænkte sig ikke, hun glemte sin onde Plejemoder og gav den fattige Mand et Øble. — „Gud velsigne Dig,” sagde den Gamle og spiste Øblet. Og nu saa han ret saa bønligt paa den Lille, at hun ikke kunde nænne Andet end at give ham endnu et Øble; tilsidst havde han spist alle Øblerne paa et eneste nær, og det var det daarligste. Da rejste han sig og gik, idet han endnu engang sagde: „Gud velsigne Dig.“

Da han var borte, tænkte den Lille først ret

paa Følgerne af, hvad hun havde gjort. Hendes Plejemoder vilde prygle hende og sulte hende i mange Dage, og naturligviis troe, at hun selv af Slivorenhed havde spist Æblerne. Den lille Pige syntes i dette Øjeblik at være langt værre faren end før under Regnvejret. Men see, da forvandlede det sidste Æble i Kurven sig til en Fugl, der fløj op i det nærmeste Træ, hvor den sang saa vidunderligt dejligt for den lille Pige, at hun glemte al sin store Sorg og Nød. Saadan havde endnu aldrig nogen Fugl sunget; dens Sang gav Mod og Trøst, og da den fløj bort og ind over Glaciet, havde den Lille ogsaa faaet Mod til at gaae til sit Hjem, skjøndt der nu ikke var et eneste Æble tilbage i Kurven. Undervejs tænkte hun meget paa, hvorledes et saa lille og stygt Æble kunde forvandle sig til en dejlig Fugl, men jo nærmere hun kom Hjemmet, desto mere overfaldt Frygten hende for hendes slemme Plejemoder.

I en styg og smudsig Gade boede hun oppe under Taget. Døren stod altid aaben; thi der var Intet, som var værd at stjele. Henne i en Krog laa en Bunke gammel Halm og nogle Pjalter, hvori de sov om Natten. Den lille Pige takkede sin Gud, fordi Plejemoderen iaften ikke var hjemme; hun krøb i Halmen og sov snart ind og drømte hele Niden om den dejlige Fugl, som havde sunget for hende.

Saa behagelig som Drømmen havde været, saa ubehageligt var det næste Morgen at vaagne op til Virkeligheden. Plejemoderen bandte og skreg og pryglede den Lille, og saa blev hun da sendt afsted med en ny Kurv Æbler. Hvis hun ikke fik dem solgte inden Aften, truede den onde Kvinde med at

flaae Arme og Been i Stykker paa sin Plejedatter. Et Stykke tørt Brød fik hun med i Kommen, det var hendes Frokost og Middagsmad.

Og Dagen skred, mange Menneſker gik forbi, men hun fik ikke ſolgt mere end den foregaaende Dag. Det blev Aften, Stormen ſuſede i Træerne, og det var endnu koldere end igaar. Den lille Piges Tænder klappede i Munden; hun frøs og var ſaa ſulten, det tørre Brød var ſpiift forlængſt, men Ueblerne i Kurven turde hun ikke røre. Da kom der en lille, pjaltet Dreng, ſatte ſig paa Bænken hos hende og ſagde, at han Intet havde ſaaet at ſpiſe i to Dage; hans Forældre vare døde, og han ſtod alene i den ſtore, vide Verden. Da glemte den lille Pige ſin egen Sult og gav den fattige Dreng af ſine Uebler. Han ſpiſte dem Alle paa eet nær, og ſaa nedbad han Guds Beſignelſe over den lille Pige og gik. Hun begyndte at græde og at tænke paa, at hendes Plejemoder vilde ſlaae hende ſaaledes, at hendes Arme og Been gik i Stykker. Da ſløj det ſidſte Uble ſom en Fugl op af Kurven, ſatte ſig i Træet næſtved og ſang ſaa vidunderlig dejligt, endnu ſmukkere end Aftenen tilſorn, og den lille Pige glemte ſin Sorg og fik Mod til at gaae hjemad. Hun led en frygtelig Medfart af ſin onde Plejemoder, og Dagen efter var hun flere Steder baade gul og blaa gaa ſit Legeme.

„Kommer Du den tredie Gang hjem uden Uebler og Penge,“ ſagde Plejemoderen, „ſlaaer jeg dit Afſkum ihjel,“ og ſaa ſtødte hun Barnet ud af Døren.

Den lille Pige ſatte ſig paa ſin ſædvanlige Bænk. Det var et ſtille, taaget Vejr. Ganſke langſomt ſaldt

Bindetræets gule Blade til Jorden. Store, klare Vanddraaber hang paa de mørke, nu næsten bladløse Grene, og en lille Spurv hoppede sulten og forkommen om paa Bejen. Der var Ingen, som tænkte paa at kjøbe Ubler. Mangen pyntet Dame gik forbi, mangen gammel venlig Herre, men de saae ikke til den Side, den lille Pige sad. Det blev Aften, og Taagen blev tættere og tættere, næsten ingen Ubler vare blevne solgte. Hun græd og tænkte paa, at hun skulde slaas ihjel, naar hun iaften kom hjem. Hvad det vilde sige at blive slaet ihjel, havde hun vel ikke rigtig Forstand paa, men at dette maatte være det Allerværste, der kunde hendes et Menneske, var hun overbevist om.

Da kom der en anden fattig, lille Pige, som ogsaa solgte Ubler, satte sig paa Bænken og græd bitterligt. Hun klagede over, at hun ikke havde solgt et eneste Uble; havde hun blot solgt saa meget som for 6 Skilling, vilde hun undgaae alle Prygl og faae Aftensmand. Da forbarmede vor lille Veninde sig over hende og gav hende hele sin Fortjeneste mod at faae Ubler istedetfor; med et glad Smil og et Gud velsigne Dig gik den fremmede Pige bort. Nu sad den Lille atter alene tilbage; det var altid en Trøst, tænkte hun, at hun iaften kunde medbringe alle sine Ubler, saa kunde hendes onde Plejemoder see, at hun ikke havde spist dem.

Men saa kom der et Par onde Dreng, som havde Lyst til Ubler, og de toge dem Allesammen fra hende, brød den skrøbelige Kuro itu og løb deres Vej. Da blev den Stakkel saa bedrøvet, og nu turde hun slet ikke gaae hjem. Bludselig rørte sig Noget

paa Jorden; hun saae ned, det var et Æble, som var trillet ud af Kurven og undgaaet Drengenes Opmærksomhed. Det fløj op som en Fugl, satte sig i det nærmeste Træ og sang saa vidunderlig dejligt. Den lille Pige blev trøstet, og hun glemte at græde. Da sang tilsidst den fremmede Fugl:

„Følg mig, lille Pige,
Til mit skønne Rige.“

Og saa vinkede den ad hende, og hun fulgte den nysgjerrigt. Det gik ud over Nørrebro, og saa ad Fælledvejen til Nørre-Fælled. Derude var det en en forfærdelig Laage. Da Fuglen var kommen midt paa Fælleden, sang den saa smukt i Luften, Laagen aabnede sig, og den lille Pige saae en dejlig See komme ned fra Skyerne i en Guldvogn.

„Du har bestaaet Prøven,“ sagde hun, „i lang Tid lagde jeg Mærke til, hvorledes Du stakkels Lille sad paa Bænken og solgte Æbler, jeg følte Medynk med Dig, men jeg kunde Intet gjøre for Dig, før Du havde bestaaet Prøven. Da forvandlede jeg mig først til en gammel Mand, og Du forbarmede Dig over mig og gav mig dine Æbler, skjøndt en haard Straf ventede Dig hjemme, dit gode Hjerte var stærkere end Frygten. Et Æble lod jeg blive tilbage, forvandle sig til en Fugl og synge for Dig; thi naar et Menneſke gjør en god Gjerning, føler han altid en øjeblikkelig Betselse og Tilfredsstillelse. Den næste Aften kom jeg som en lille Dreng, og i Aften som en lille Pige, der solgte Æbler, og Du glemte altid din egen Nød for din Næstes. Hver Aften sang det forvandlede Æble for Dig, og det altid smukkere og smukkere. Det var ogsaa mig, som lod de onde

Drengene røbe dine Øbler og slaa din Kurb i Stykker; thi først gjennem den største Sorg skal Du naae den største Glæde.

Mit Navn er Arna, jeg er en god Fee, som hvert hundrede Aar kommer fra Østerland til det kolde, taagede Norden. Derude boer en mægtig Kongeslægt, der hersker over høje Bjerger, hvor Ørnen bygger, og dybe Dale, hvor de dejligste Roser groe, og denne Slægts Beskytter er jeg. Hvert hundrede Aar maa Kongeslægtens Kraft fornyes ved et Giftermaal med en Pige fra det høje Norden; men det er ikke enhver lille Pige, som er værdig til at blive et stort Folks Dronning; hun maa kunne bestaae Prøven, hun maa vise, at hun er i Besiddelse af et reent, medfølende Hjerte.

Og kom nu og sæt Dig i min Bogn; din Plejemoder faaer Du ikke mere at see; hun er idag død i sine Udsejlsjer. Intet holder Dig tilbage; dine rette Forældre ere jo forlængst døde. Fremad til Østerland!"

See engang! De to stolte Svaner foran Guldvognen udbrede deres hvide, prægtige Vinger; Luften sujer under dem, Stjernerne og Maanen skinne foroven, og en Mængde dejlige Fugle ledsage vore Rejsende i Guldvognen med liflig Sang. Men hver Fugl var et af de Øbler, den lille Pige havde givet bort; det var nu forvandlet og havde for Fremtiden sit Hjem i Feens Have.

Svanernes Vinger funkler som Sølv i Maanelysket, højere og højere tilvejs gaaer det; Taagen er længst forsvunden, og underneden glimrer der et stort og prægtigt Hav, hvis Bølger rulle langstrakte og brusende mod Landene. Saa kommer der et Land

igjen med høje Bjerger og store Byer, saa igjen et stort Hav og endelig er man i Asien, i Feens dejlige Have. Men nu er det bleven Morgen. Solen kaster sit Guld paa de duftende Cedert træer, de blussende Roser og de skumrende Vandfald. O, hvor der er dejligt i Asien, der er evig Sommer; men der er jo ogsaa Paradisets Have.

Man steg ud af Guldvognen, og andre Feer kom og hilste paa deres Dronning. Hun vinkede med Haanden; den lille fremmede Pige kom i et duftende Bad og blev bagefter iført de skønneste Klæder, rigt besatte med funklende Juveler. Hun kunde neppe kjende sig selv igjen. Saa førte Feen hende til den store Konge; han sad paa sin Throne og holdt sin lille Søn ved Haanden. Ærbødigst hilste han paa Feen og tog venligt mod sin Søns tilkommende Gustru og Landets tilkommende Dronning.

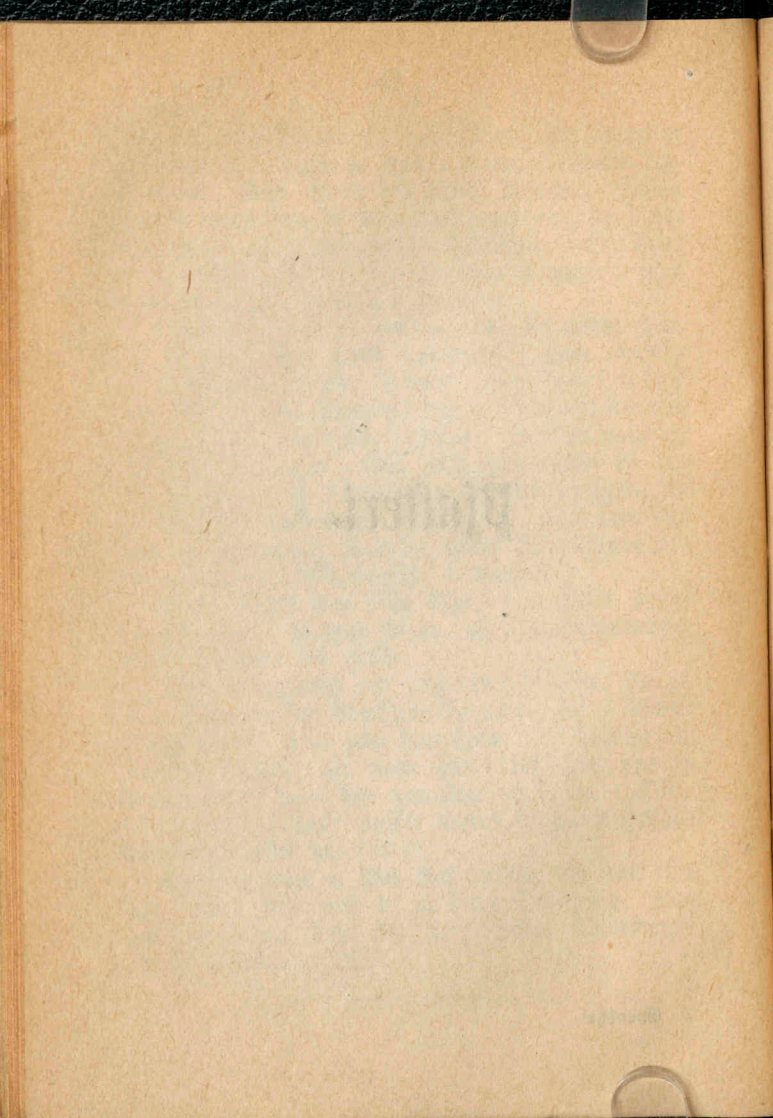
Feen kyskede den lille Pige, hun satte hende paa den gamle Konges Skjød, og alle Hofmændene bukkede og vare saa glade.

Men allergladest var dog den lille Pige; istedetfor at sidde paa en Bænk paa Nørrebro, sælge Uebler og faae Brygl, naar hun kom hjem, sad hun nu paa Kongens Throne, og naar hun blot saae paa en Kammerherre, faldt han paa Knæ og sagde: „Allerunderdanigste Tjener, ønsker Deres kongelige Højhed Krandselag eller Mafron?“

Det kan vare et Par Aar endnu, før den lille Pige bliver stor nok til at blive Dronning; men naar hun bliver det, skal hele Landet illumineres med de allerfineste Lys.

Pjasteri.

Eventyr

Det var en ægte kjøbenhavnss Flyttedag med Regn og Snavs, med Flytteomnibusser og Meubelvogne, med Halm og Pjalter, med højrøstede Madamer og skrigende Børn. Paa en af Byens Gader laa en stor Skarndynge, den indeholdt Afke og Rjøskenaffald, fasserede Kasseroller og Filt hatte, Pottestaar og en stor Mængde Pjalter. Kludesamlerne havde endnu ikke undersøgt Dynge, derfor vare Pjalterne i bedste Velgaaende; de syntes, at det var en ren Nydelse at ligge i Sølen. Men mellem Pjalterne laa der en glat Guldring, den var ganske uhyggelig tilmode, og den sukke.

„Guldringen sukker,“ lo haanligt en Pjalt, der havde tilhørt en Grosserer's lyse Beenklæder; den blev derfor tituleret: Hr. Grossererpjalt.

„Jeg kender hende,“ sagde en Pjalt, der havde hørt til en Statsraadinde's Understjort, „hun har siddet paa Huusjomfruens Finger og er gleden af, da hun vaskede Porcellainet før Flytningen. Jeg kender hende; der staaer et Navn inden i hende, for hun er en Forlovelsesring, og Magen til hende sidder paa en ung Telegrafistes Ringfinger. Men hvad sukker hun for, hun er i det bedste Selvfab.“

„Det maa De nok sige,” sagde Grossfererpjaltten, „vi høre til dem, som give Tønen an.”

„Ja, vi gjør,” sagde en Løppe, som kom springende, „vi ere de Tøneangivende.”

„Hvor den Fyr er sød,” sagde Statsraadindepjalten, „han har været med mig i de fineste Selskaber. Men De kan ogsaa troe, at han kan være bidende.”

„Jeg tvivler ikke derpaa,” svarede Grossfererpjaltten, „men det er jo alle Recensenter.”

„Det er vi,” sagde Løppen, „og alle Forfattere ryste, naar jeg hoster. Men det var Ringen. Hvad bilder hun sig ind. Der er ikke det ringeste Psykologiske ved hende.”

„Hun passer ikke til Selskabet,” sagde Statsraadindepjalten.

Der laa i Dyngen et gammelt rustent Spænde, som engang havde siddet i en Bankdirektørs Burettamp. Dette Spænde skottede til Guldringen og syntes godt om hende.

„Hør, skal vi to være Kjærestes?” spurgte den, „De finder dog aldrig Deres Hjertenskjær igjen.”

„Uh, De er saa rusten,” svarede Ringen.

„Det er ikke alt Guld, som glimrer,” sagde Statsraadindepjalten belærende.

„Men han er ikke engang af Guld,” sagde Ringen.

„Hør, veed De hvad,” sagde Grossfererpjaltten, „en Bankdirektørtamp er en af Samsundets mest fremragende Pjalter.”

„Han banker vel Støvet ud af de andre Pjalter?” spurgte Ringen trostydlig.

„Hvor hun er uvidende,” sagde Grossferer-

pjalten, „men her er der ikke Tale om en Tamp, men om et Spændet.“

„Ja, jeg sprang af Tampen,“ sagde Spændet, „af bare Glæde, da jeg paa vor ordinaire Generalforsamling i „den forenede Humbug“ kunde fortælle, at Dividenden for det forløbne Aar var $27\frac{3}{4}$. Det var en opløftende Aften.“

„Tag ham,“ sagde en Landhørste, der havde tilhørt en gammel Jomfru, og som hun ikke brugte mere, fordi hun havde faaet forlorne Tænder, „tag ham, han er et godt Parti.“

„Jeg holder ikke af Enfemænd,“ svarede Ringen, „han har været gift med en Tamp.“

„Saa er han maaskee bleven dygtigt tampet,“ sagde Loppen og vilde være vittig, „han vil blive god mod sin anden Kone.“

Der kom nu et Par Hunde og boltrede sig dygtigt i Skarndyngen.

„Det er ikke til at holde ud,“ sagde Statsraadindepjalten.

„Vi faae Hundesygge,“ sagde Grosfererpjalten.

„Jeg skal hævne dem, mine Damer og Herrer,“ sagde Loppen, og saa sprang den op paa en af Hundene og bed den. Men Hunden var altfor optagen af sin Leg til at lægge Mærke dertil.

Efterat Hundene havde rodet dygtigt om i Bunken, løbe de deres Vej.

„Vi ligge i et forfærdeligt Roderi,“ sagde Statsraadindepjalten, „jeg troer saamæn, at jeg ligger hos en Karflud.“

„Ja, De gjør,“ sagde Karfluden.

„Jeg ligger dejligt,“ sagde Spændet, „jeg ligger hos Ringen.“

„De gnaver mig,“ sagde Ringen, „flyt Dem.“
Men Spændet flyttede sig ikke.

Grossererpjalten var rodet ned i Rendestenen.

„En ubehagelig Situation,“ sagde den.

„Det have vi længe ventet,“ hvisttede Spændet
vigtigt til Guldringen, „han er en Berelstytt.“

„Kan saadan en Pjalt ride?“ spurgte Ringen
trofældig.

„Na, der er større Pjalte end han, der ride
paa den Slags Heste,“ svarede Spændet.

„Jeg holder det ikke ud!“ raabte pludselig
Statsraadindepjalten. „Det er for galt. Karfluden
har friet til mig.“

„Det er noget dristigt,“ sagde Spændet.

Men nu kom Skraldevognen, hele Dyngen blev
kastet paa Vognen, fjørt til Stranden og væltet ud;
den skulde tjene til Fyld, der skulde opdæmmes et
nyt Stykke Land.

Der hengik nu flere Aar. Ringen laa begravet
i Fyldet, der groede Græs over den, og selv blev
den overtrukket med en sort Skorpe, saa man kunde
antage den for en gammel Jernring.

„Nu er Forgylbningen gaaet af Dem,“ sagde
Spændet, som laa hos den, „skulle vi nu gifte os?“

„Nej, nej.“

Men Spændet ærgrede sig saaledes, at det ær-
grede sig en Gravrust til, og saa vare dets Dage
snart talte.

En Dag kom nogle Sviin ud og rodede i Fyl-
den, og paa samme Tid rodedes Ringen paany op
til Dagens Lys. Der laa den nu, sort og glands-
løs, Ingen skulde troe, at den var af Guld.

Et Par legende Børn satte sig i Græsset. Drengen fandt Ringen, han jublede højt og sagde:

„Marie, Du vilde ikke før lege Kjæreste med mig, fordi jeg ikke havde en Ring at give Dig. Her har jeg fundet een. Vil Du nu være min Kjæreste?“

Hun tog leende Ringen og sagde:

„Uh, hvor den er jort, men det er dog altid en Ring.“

„Ere vi saa Kjærester?“

„Ja, det er vi,“ sagde hun.

Børnene kom ned og legede hver Dag ved Stranden. De holdt meget af hinanden, og de havde nu lovet hinanden at blive Mand og Kone, naar de vare blevne voksne. Men da Efteraaret kom, vare de en Dag meget bedrøvede; thi han skulde langt bort, hans Fader var bleven Telegrafbestyrer; det var jo for saa vidt glædeligt, men Stilsmissen fra Marie var langtfra glædelig. De svore hinanden evig Troskab og lovede ofte at skrive hinanden til. —

Da hengik der atter nogle Aar. Marie var bleven en smuk Dame. Ringen bar hun ikke mere, den laa i en Stusse sammen med hendes Barndoms kjæreste Legetøj. En varm Sommeraften sad hun i sine Forældres Dagligstue og saae over Vandet. Hendes Sind var fuldt af Tvivl og Uro. Hun havde for et halvt Aar siden mødt sin Barndomsven, han var nu bleven polyteknisk Kandidat, hendes Hjerte var fløjet ham imøde, hun følte, at den Traad, som var knyttet under Barndommens Leg, endnu holdt og kunde blive til en gylden Lænke for Tid og Ewigheid. Men han var saa underlig forlegen, havde tiltalt hende med „De“ og næsten skyet

at tale om gamle Minder. Da var hun ogsaa selv bleven forlegen, men hendes Følelser for ham vare ikke blevne formindskede.

Nu idag havde en rig ung Mand anholdt om hendes Haand, hendes Forældre syntes godt om denne Frier. Hvad skulde hun svare ham? Skulde hun bryde med sin Barndomstjærlighed?

„Gjør Du det,“ hviskede det inden i hende, „er det Pjalteri.“

Men det var jo højt sandsynligt, at hendes Barndomsven ikke mere tænkte paa hende. Skulde hun da vedblive at tænke paa ham? Hun følte, at hun ikke kunde rive hans Billede ud af sit Hjerte.

„At gifte sig med en Mand, naar man elsker en Anden, er Pjalteri,“ hviskede det inden i hende.

Hun tænkte og tænkte, og tilsidst rejste hun sig og gik ind paa sit Bærelse og opsogte den gamle Ring. Tidligere havde den været altfor stor, nu passede den hende. Hun gik hen til sin Servante og besluttede at skille Ringen af i Sæbevand. Paa Servanten laa et Stykke rosenrød Sæbe, hun kom tilfældigviis til at see det Navn, der var indhugget i Sæben, der stod:

Alfred Rindums Sæbefabrik.

Hun studsede. Det var hans Navn. Han var altsaa bleven Sæbefabrikant. Hvor hans Sæbe skummede smukt og lugtede lifligt! Hun vaskede og vaskede atter den sorte Ring. Da udstødte hun et lille Skrig. Ringen begyndte at skinne som Guld. Endnu større blev hendes Overræffelse, da det viste sig at være en Forlovelsesring. Hun læste Navnet, der stod deri, atter studsede hun; thi der stod

Alfred Rindum den 1ste August 1850.

Hun satte sig ned paa en Stol og grundede. Det var jo tydeligt, at dette var et Bink af Forsynet; denne Ring fortalte hende, at hun var forlovet med Alfred Rindum. Men han opfattede maaffee Sagen paa en anden Maade. Han betragtede det Hele som en Barndomsjægg? Alter tænkte hun paa Ringen. Hun havde jo selv seet, at Alfred havde fundet den i det sorte Muld. Han havde ikke vidst, at hans Navn stod deri.

Den næste Morgen fortalte hun sine Forældre, at hun vilde give sin rige Bejler en Kurv. Men Forældrene vare bedrøvede derover; thi det var et godt Parti. Den unge Mand tog sig ogsaa Sagen meget nær, men giftede sig dog et halvt Aar efter med en Anden.

„Pjalteri!“ sagde Marie, da hun hørte det.

Da mødte hun en Dag Alfred paa Gaden. Hun standsede ham og spurgte:

„Erindrer De, at De engang i vor lykkelige Barndomstid forærede mig en Ring, en sort og tilsyneladende værdiløs Ring.“

„Ja,“ svarede Alfred og rømmede sig forlegen.

„Jeg troede, at De havde glemt det,“ sagde hun med et Suf.

„Jeg glemmer aldrig den Tid, det var min lykkeligste Tid,“ svarede han og sukkede ogsaa.

„Men hvorfor talte De da ikke derom, da vi første Gang efter saa mange Aars Forløb gjen-
saaes?“ spurgte hun.

„Fordi . . . fordi De er bleven en fornem Dame, Deres Fader er bleven Konferensraad, og jeg er kun Sæbefabrikant.“

„Pjalteri!“ maatte Marie sige enten hun vilde

eller ikke og gav sig til at lee saa lystigt og overgivent, at det mindede Alfred om Barndomstiden.

Han saae studsende paa hende. Hun vedblev at lee og sagde:

„Jeg bringer Dem idag Ringen tilbage. Forleden opdagede jeg, at den var af Guld, og at jeg ikke er berettiget til at beholde den.“

„Behold den, behold den til et Minde om mig,“ bad han hønligt.

„Men læs dog, hvad der staaer i Ringen,“ sagde hun.

Han læste: „Alfred Rindum, den 1ste August 1850.“

Hun smilte over hans Forbauselse.

„Det er jo mine Forældres Forlovelsesdag,“ sagde han. „Nu erindrer jeg, at Moder engang har fortalt mig, at hun en Flyttedag havde tabt sin Forlovelsesring, og at Fader havde givet hende en ny. Hun havde frygtet for, at det havde været et daarligt Børstel . . .“

„Men blev det ikke?“ spurgte hun smilende.

„Nej, Ringen havde en anden Bestemmelse,“ sagde han og havde gjenfundet sin tidligere Sikkerhed overfor Marie, den havde den Bestemmelse, at . . .“

„At komme paa min Finger,“ sagde hun med et Smil, „men det er Deres Moders Ring.“

„Maa jeg give Dem en ny med det samme Navn, men med en anden Dato og et andet Aarstal.“

Deres Dine mødtes, og hun hvistede et neppe hørligt Ja.

Men det klang inden i den gamle Gulbring, der glimrede i Sommerjolens Straaler, og ud fra den lød:

„I Kjærlighedens Harmoni
Forsvinder Verdens Pjalteri.“

Markmuseu.

1881

Sil I høre min Historie?

Jeg er en Markmuus, min hele Familie har været Markmuus, og mine Efterkommere ville blive Markmuus, hvis ikke en venlig Fæe gjør os til noget Bedre. Det er slet ikke saa grumme rart at være Muus, man har mange Fjender, og Ræven er den værste.

Min Moder bragte paa samme Dag mig og sex Spødsfende til Verden. Men det var skammeligt, ikke en eneste Nvis meldte Syvlingernes Fødsel; bringer en Kone sin Mand Trillinger, kommer det strax i de offentlige Blade og vækker Opsigt. Jeg kan tænke mig, vi skulde chikaneres og oversees, fordi vi vare Muus.

Det var forresten dejligt Foraar, da jeg kom til Verden. Vor Nede laa i en Rugmark; „thi det Grønne er saa godt for Djnene,“ sagde Moder. Og saa laae vi Morgen og Aften og slittede Dug, det kplede; men ellers gif vi paa Bisit; thi der boede mange Muus i den Kornmark. Ikke langt derfra laa en Algerhøne paa Ueg; hun var nu saa fornem, for hun gif kun paa to Been, og derfor mente hun at være i Familie med Menneffer.

Men Kornet vorede, og vi vorede med, og snart kunde vi begynde at ernære os selv. „Hør nu, Pigebørn,“ sagde Moder en Dag til tre af os Snylinger, som vare Hunnuus, „nu maae I snart see at faae en Mand, der kan forsørge Jer.“ — „Men vi elske ikke noget Mandfolk,“ sagde jeg. — „Du er dum,“ sagde Moder, „er det paa Kjærligheden, man skal see? . . . Jo pyt! Kjærlighed er som Morgendug, den dunster væk op ad Dagen . . . Mad og Drikke er Hovedsagen i denne Verden, og saa at høre til en respektabel Familie og at være godt opdragen.“

Jeg gik ganske slukøret bort. „Mon der ingen Kjærlighed skulde gives i denne Verden?“ spurgte jeg mig selv og sukede. Ude i Kornmarken stod der en dejlig blaa Blomst, den havde jeg nu sværmet for i mange Dage. Men den forstod mig ikke, skjøndt den var saa søn. At, hvad kan Kjærligheden hjælpe! Naar man ikke forstaaer hinanden, kan Kjærligheden ikke blive gjensidig. Og jeg holder nu saa meget af Gjensidighed, for Eensidighed gjør ingen Lykke i denne Verden.

Bedst som jeg gik i saadanne Tanter, sagde en mandig Røst til mig: „Hvorfor sørger De, min Frøken?“ — Jeg vendte mig om, og en allertjæreste lille Hunnuus stod foran mig. Gud, hvor han var sød! Han saa ganske melankolsk ud, og det gjør Indtryk; jeg troede strax, han havde en hemmelig Sorg. Med skjælvende Stemme sagde jeg til ham, at jeg sørgede over den eensidige Verden. Og han gav mig Ret, og vi kom i en lang Samtale, og jeg troer, at vor Interesse for hinanden blev gjensidig.

Da han forlod mig, havde jeg glemt den blaa Blomst, og jeg greb mig selv i at sukke for den lille Hammus. Den første Kjærlighed skal nok altid være den sødeste. „Åh, bare han snart vilde erklære sig,” tænkte jeg, „for denne Uvisshed er angstelig.”

Om Aftenen var jeg budt til Selskab paa at slikke Dug hos en Veninde. Da vi saadan vare mellem os selv, det vil sige, da der kun var Hammus tilstede, kunde man tale om de unge Hammus, og min Tilbeder blev da ogsaa nævnt. „Ja han,” sagde Værtinden, „man siger, han kurer svært til en Dameovre i den anden Ager; det er ikke rigtigt, det er en Skam, har vor egen Ager ikke ugifte Damer nok?” Dertil raabte vi Alle Ja, men jeg blev meget bedrøvet. Jeg kunde slet ikke sove den Nat. Åh, hvor ønskede jeg ikke, at Ræven eller en Muusvaage vilde fange min Medbejlerindeovre i den anden Ager.

Morgenens kom med dejligt Solskin og med den min elskede Ven. Han saae kjønnere ud idag end igaar, og jeg tænkte ved mig selv: „Hvor kan en saa sort Sjæl boe i et saa skjønt Legeme?”

Han spurgte til mit Befindende. Jeg svarede ham temmelig mut, og det lod til at bedrøve ham. Vi gik en lille Tour paa Agren. Han talte saa sværmerisk og endte med at erklære sig. Åh, det er græsseligt, naar en Herre erklærer sig, det kommer altid saa uventet. Jeg skjælvede og hviskede neppe hørligt: „Men De er jo forlovetovre i den anden Ager?” Da svor han paa, at det var skammelig Bagtalelse, og saa mødtes vore Læber i et langt, saligt Kys.

Vi vare da forlovede. Det er rædsomt den Mængde Bisitter, Nyforlovede skulle gjøre. Saa sendte vi da ogsaa vore Bisittkort om. Det var et Halmstraa, hvortil vi begge havde snust. Musene have en meget fin Lugt, og saae de et saadant Straa, have de strax Færten af, hvem der har sendt det.

Al, jeg var for lykkelig til, at min Lykke kunde vare ret længe. Min elskede Ven blev fanget en Dag af nogle Skoledrenge og bragt bort, jeg anede til den visse Død. Nu græd jeg mange, mange Dage, jeg ønskede mig Døden og saae efter Ræven, men han kom aldrig til vor Ager. Mine Veninder beklagede mig og fandt, at jeg var kommen til at see saa interessant ud, og det var altid en Trøst.

Nu begyndte Høsten. De grønne Straa, hvori vi havde bygget, vare blevne lange og gule. Jeg hørte, hvorledes Leen star dem af, og sad i mit Hul og gyste. Om Natten var Kornet blevet stillet op i Neg. Jeg krøb ind i et saadant Neg; thi der er dejlig varmt, og Jøden har man lige i Nærheden. Da Solen var ved at staae op, vare Høstfolkene igjen paa Agren; jeg turde derfor ikke forlade mit Skjul i Neget. Men nu kommer det Rædsomme. Der blev stukket to lange Pigge ind til mig, og saa blev Neget løftet højt tilvejs, saa højt, som jeg aldrig havde været. Et Djeblif efter blev det og jeg lagt ovenpaa et stort Kornlæs, og saa begyndte vi at kjøre.

Det var en skræffelig Situation. Hvor skulde vi hen? Var Verden større end vor Ager og de to Raboagre? — Ja, det lod dertil. — Verdenskundskab

er god nok, men den kan ogsaa kjøbes for dyrt. Vi kjørte og kjørte og kom til et Sted, hvor der var mange Huse. Her boede Mennesker; disse Huse var nu deres Maade at bygge Heder paa. Vognen holdt foran en saadan Menneskerede, og nu bleve Negene igjen kastede op i Luften og ind paa et mørkt Loft, hvor der allerede i Forvejen vare mange Neg. Jeg slap uskadt derind; dæ skulde jeg altsaa ikke den Gang.

Her var Føde nok, men her var saa gruelig eensomt.

Jeg sad og sukede den hele lange Dag; jeg troede, at jeg var den eneste Muus, men snart opdagede jeg flere, der havde haft samme Skjæbne som jeg. Vi besluttede at grunde en Koloni her paa Loftet, og for at den kunde befolkes, maatte der indgaaes nye Ægteskaber. Det satte jeg mig imod; thi min elskede Hanmuus vilde jeg blive tro til Døden.

Da hørte jeg Een raabe mit Navn. Jeg vendte mig om, og min Kjæreste stod for mig. Glæden overvældede mig, og jeg besvimeede. Jeg kom dog snart til mig selv igjen; han fortalte, at han var løben fra Drengene i Porten til dette Huus, hvor han, til Høsten begyndte, havde fristet en kummerlig Tilværelse. Vi fejrede samme Dag vort Bryllup, og da Loftet er fuldt af Korn, frygte vi ikke for Næringsforger.

Den dumme Kysling.

Det var ret en hyggelig Gaardsplads med Kalkuner og Gjæs, Høns og Vender. Oppe paa Løen stod Storke og saae fornem ud, men den havde jo ogsaa været udenlands, og det havde Smaafrøylet nede i Gaarden ikke.

Midt paa Pladsen laa en Mødding, det var Hanens Yndlingsopholdssted, derfra gik den om Dagen og passede paa Hønsene. Forresten var der Brøl og Stridigheder, for Kalkunerne vilde være de dominerende, og det kom deraf, at de vare røde i Kammen.

Det var saadan midt i Skærsommer, at en Høne gik omkring paa Pladsen med elleve Kyllinger. Hun var stolt af dem, og hun lod dem beundres. De kunde Allesammen sige Pip og nikke med Hovedet, og der var to Hanekyllinger mellem dem.

Men den ene Hanekylling var ikke saa klog som sine Sødsfende; det var nu ingen Fejl i Opdragelsen; thi dens Opdragelse var endnu ikke fuldbendt, det laa i Fødselen; og Hønemutter var meget bedrøvet over, at der skulde findes et mindre godt Hoved i Familien.

„Ved, det er det Eneste, han kan,“ sagde Hønemutter til en Veninde, „og jeg troer ikke, der er

nogen god Natur i ham; thi han æder fra sine Spødsfende, naar han kan see sit Snit dertil."

"Jeg beklager Dem," sagde Veninden, en fort Høne med Top, "haf ham."

"Jeg haffer ham hver eneste Dag, men det nytter ikke noget, lige dum bliver han. Man maa heller ikke hafte sine Børn for meget, saa blive de let forstøffede."

Kyllingerne vorede til, og den stakkels Hanekylling vedblev at have det Ord paa sig, at den var dum. Den var tidt bedrøvet derover; thi den vilde saa gjerne være klog, og den syntes om sig selv, at den var ligesaa klog som Folk i Almindelighed; men det er nu en almindelig Fejl hos alle dumme Folk.

Men i Gaarden var der en gammel Høne, som gif for at være saa umaadelig klog, og den dumme Kylling besluttede i sit stille Sind at aflure den Klogskaben; thi den troede nu, at det var Noget, som lod sig aflure.

"Hm," sagde Hanen en Dag til den kloge Høne, "hvad mon nu Storken deroppe spekulerer paa?"

"Den spekulerer slet ikke, dertil er den for dum."

"Men den har jo været i fremmede Lande?"

"Et Fæ er den alligevel; er det ikke dumt af den, hver Vinter at løbe fra Huus og Hjem. Der er ingen Stadighed paa den; nej, den er dum."

Saa faldt Taleren paa Kalkunerne.

"De ville kjonere os," sagde Hanen, "de hafte efter mig."

"Bryd Dem ikke derom, hæv Dem over Sligt; Kalkunerne, det er den raa Kraft, den argumenterer

kun med Slag, en dannet Mand gjør bedst i at gaae af Bejen for den."

"Det koger tidt i mig," sagde Hanen, "ved at see Kalkunernes Overmod."

"Det er under Deres Værdighed at ærgre Dem over, hvad saadanne Dumrianer finde paa."

Nu begyndte Gasen at hvæse ad Gaardskarlen.

"Den skulde helst tie stille," sagde den floges Høne, "den kan aldrig lufte Munden op uden at sige en Dumhed."

Den dumme Kylling havde staaet og lyttet til med stor Opmærksomhed, og skjøndt den kun havde Kyllingeforstand, fattede den dog, at den floges Høne rev Alle og Alting ned. See, det var maaskee Maaden at blive flog paa.

Da den kom hen til de andre Høns, og Talen just faldt paa en graa Høne, som gif og kaglede, fordi den havde lagt et Æg, sagde Hanekyllingen:

"Gud veed, hvorfor hun kagler?"

"Du er jo dum," sagde Moderen, "har Du ikke allerede lært, at det er, fordi hun har lagt et Æg?"

"Hun skulde ikke kagle, før hun vidste, om der er en flog Kylling i Ægget."

"Der er Noget i det, Du siger," sagde Moderen.

"Den graa Høne maa være dum," sagde Kyllingen med Bestemthed.

Og nu begyndte den herefter at rive Alt og Alle ned, efterhaanden lod man den ikke mere høre, at den var dum; thi saa fik man til Svar, at man selv var endnu dummere. Og Ingen holder af at blive sagt til: "Du er dum."

Den floges Høne var den Eneste, som vedblev

bestemt at paastaae, at den dumme Kylling var og blev dum. Nu var Kyllingen imidlertid voret op til en ung Hane og kunde gjøre Hanebeen, og den var meget vred paa den flogge Høne. Den besluttede for at gjøre en Ende paa Hønnens Mening, at den var dum, at vove et Hovedslag mod den flogge Høne, og da denne en Dag fortalte, hvor dumme Gæssene og Ralkunerne vare, sagde den unge Hane:

„Hør, Moer, da er I vistnok dummere end baade Gæssene og Ralkunerne.“

Der blev en stor Forfærdelse i hele Gaarden; den unge Hane havde voret at sige, at den flogge Høne var dum.

„Dum, dum!“ sagde den flogge Høne med Raseri og rystede sig, „hvorfor skulde jeg være dum?“

„Nej, hun er flog,“ sagde den toppede Høne, „et Starn den, som siger Andet.“

„Da siger jeg det,“ sagde den unge Hane, „hele hendes Klogskab bestaaer i at kalde Andre dumme. Dersom nogen af Jer kan huske, at hun nogensinde har kaldt nogen Anden end sig selv for flog, saa vil jeg tilbagefalde mine Ord.“

Alle tænkte efter, men Ingen kunde huske det; der begyndte at gaae et Lys op for hele Hønsesgaarden, og man trak sig bort fra den flogge Høne, som ikke mere var flog.

To Dage efter blev hun slagtet, og det var det Bedste for hende.

Men den unge Hane levede længe og blev en gammel Hane, og Alle vare enige om, at der ikke længe havde været en saa flog Hane i den Gaard.

En Klique.

CH. 11111111

Støvekosten, Skarnsferdingen og Koffepigens Trætøfler besluttede at danne en Kliqve, og Tøflerne bleve tagne med, fordi de skinnede paa Overlæderet og altsaa gav Kliqven Glands. Men Strygejernet, som stod paa Hylben ved Siden af Klisterpotten, spurgte, hvad det vilde sige at danne en Kliqve, og Potten svarede: „Det er Enighed i det Bæsenlige.“

Før havde der været stor Enighed i Rjøffenet, og Alle vare gode Venner, men nu begyndte man at genere sig, man frygtede for Kliqvens Dom. Nivejernet, som havde været en anseet Kone og besiddet Popularitet, begyndte at miste denne, hun vilde derfor gjerne gjøre sig gode Venner med Kliqven og henvendte sig til Støvekosten for at blive optaget, men der fik hun rigtignok god Betsked.

„De hører ikke til vor Kliqve,“ sagde Støvekosten, „derfor kjenner jeg Dem slet ikke.“

„Men vi have dog kjendt hinanden før.“

„Jeg veed det ikke, for nu er jeg i Kliqve.“

Saaledes blev Nivejernet afviist; men det var ikke nok dermed, paa Grund af dets Baatrængenhed fik det hele Kliqven til personlige Modstandere, og

det er altid haardt at have personlige Modstandere, selv om det kun er en Støvefost, en Skarnsjerding og Koffepigens Trætøfler.

Nu havde Jldklemmen længe gjort Rour til Jldskovlen, men Jldklemmen havde lagt sig ud med Aliqven, fordi den havde været vittig og sagt, at Skarnsjerdingen kunde være en meget respektabel Person, naar den blot ikke havde havt „Skarn“ i sit Navn. Saadan en Fornærmelse optages altid med et haanligt Smil, men den glemmes aldrig, og derfor begyndte Støvefosten at intrigue og at tale rosende om Jldskovlen, og det gjorde, at Skovlen droges fra Jldklemmen og blev Ven med Aliqven. Den stakkels Jldklemme turde blot sukke og skumle i Krogene.

Der var kommen en ny Strippe i Bandspanden, og da den Nysankomme var en beskedne lille Tingest, som ikke fornærmede Nogen, begyndte den at skaffe sig Venner. Men nu havde Koffepigen en Dag hentet Band med Strippen, og et Par Draaber vare faldne ned paa hendes Trætøfler og havde taget noget bort af deres Glands; denne uforjættelige Hændelse gjorde, at Aliqven blev Strippens Fjende. — Og saa skete det, at den stakkels Strippe svømmede ene og forladt oven i den fyldte Bandspand.

Støvefosten, Skarnsjerdingen og Koffepigens Trætøfler havde altsaa Magten, skjøndt der i Grunden ikke var noget særdeles Udmærket ved hver især; det skulde da være, at Støvefosten begyndte at miste sine Børster og ikke kunde faae dem til at groe igjen.

Men nu var det en Nat, at Rivejernet fik en god Idee, og da hun ikke selv kunde sove, fordi den Idee løb hende gjennem Hovedet, saa havde hun ondt af sine Naboers trygge Søvn, og derfor vækkede hun dem.

„Hvad er der i Bejen?“ spurgte Strygjernet, „har Koffepigen nu igjen listet Gadedørsnøglen til sig og er gaaet til Dands uden Herfshabets Tilbedelse?“

„Er der Jldløs?“ spurgte Jldflemmen.

„Lad mig sove,“ sagde Klisterpotten; „jeg plejer kun at have lidt Søvn; mine Fordøjelsesorganer ere i Norden.“

„Tys,“ sagde Rivejernet, „jeg har en Idee.“

„Gjem den til imorgen,“ svarede Klisterpotten, „taler De om Ideer ved Nattetid, resikerer jeg at faae urolige Drømme.“

„Det er en stor Idee,“ sagde Rivejernet, uden at bryde sig om den sidste Taler, „en Idee . . . men tys, lader os ikke vække dem derhenne,“ dermed mente hun Kliqven.

„Er det en Sammensværgelse mod dem, er jeg med,“ sagde Jldflemmen.

„Ja, De er nu altid saadan et uroligt Hoved,“ mente Klisterpotten.

„Vel er det en Sammensværgelse,“ sagde Rivejernet, „er det ikke nedværdigende at skulle taale Kliqvens Overherredømme?“

„Jo,“ svarede Jldflemmen.

„Jeg har tænkt mig, at alle vi Andre skulde danne en Kliqve.“

„Stal vi nu have flere Kliqver,“ mente Klisterpotten, „det vil give Anledning til Brøvl.“

„Nej, det vil give Anledning til, at man ikke mere frygter den anden Kliqve, og at vi igjen kunne leve i Fred og Ro.“

„Naar De vil love mig det, saa tegner jeg mig som Medlem af Deres Kliqve.“

„Jeg er med,“ sagde Jldklemmen.

„Jeg ogsaa,“ sagde Strygejernet.

Og saa blev da Kliqven dannet.

Men næste Dag fortalte Støvekosten en Historie, som skulde være morsom; men det var den nu langt fra, alligevel turde Mange ikke Andet end lee derad.

„Hvor dumt at lee ad saadan en Historie,“ sagde Jldklemmen.

„Jæ, vil han tale med,“ sagde Tøflerne.

Jldklemmen begyndte allerede at blive lidt ængstelig; saa stor er Banens Magt, og sandsynligviis vilde hele den nye Kliqve være bleven sprængt, hvis ikke Rivejernet havde taget Ordet og sagt:

„Svar ham ikke, min kjære Jldklemme; De veed jo, at Tøflerne høre til den smudsige Kliqve henne i Krogen.“

Det var en personlig Fornærmelse til hele Kliqven, og den studsede og talte imponerende. Klisterpotten lo, mente at et saa udfordrende Sprog fra en Starnsferding omtrent var det Samme som at høre en Flue hoste.

Der blev en almindelig Forbauselse i Kjøt-

tenet over denne Optræden mod Kliquen, men Klisterpotten kunde ikke tie stille og fortalte om den nye Klique til Haffebrædtet, og saa gik det videre.

„Kan jeg komme med i den?“ spurgte Haffebrædtet.

„Enhver, der vil, kan komme med; vi føle os ikke bedre end Andre, og Grunden dertil er maaskee den, at vi ikke ere ringere end Andre. — Lad dem stifte den,“ tænkte Klisterpotten og saa hen til den gamle Klique.

Dg de Fleste meldte sig ind i den nye Klique, men den gamle blev noget ængstelig og vilde forstærke sig med nye Deeltagere, men der var Ingen, som vilde see til den Side, den var.

„Nu er vi Gud skee Lov alle een Klique paa et Par ubetydelige Personer nær,“ sagde Rivejernet.

„Dg vi have Magten,“ sagde Ildklemmen.

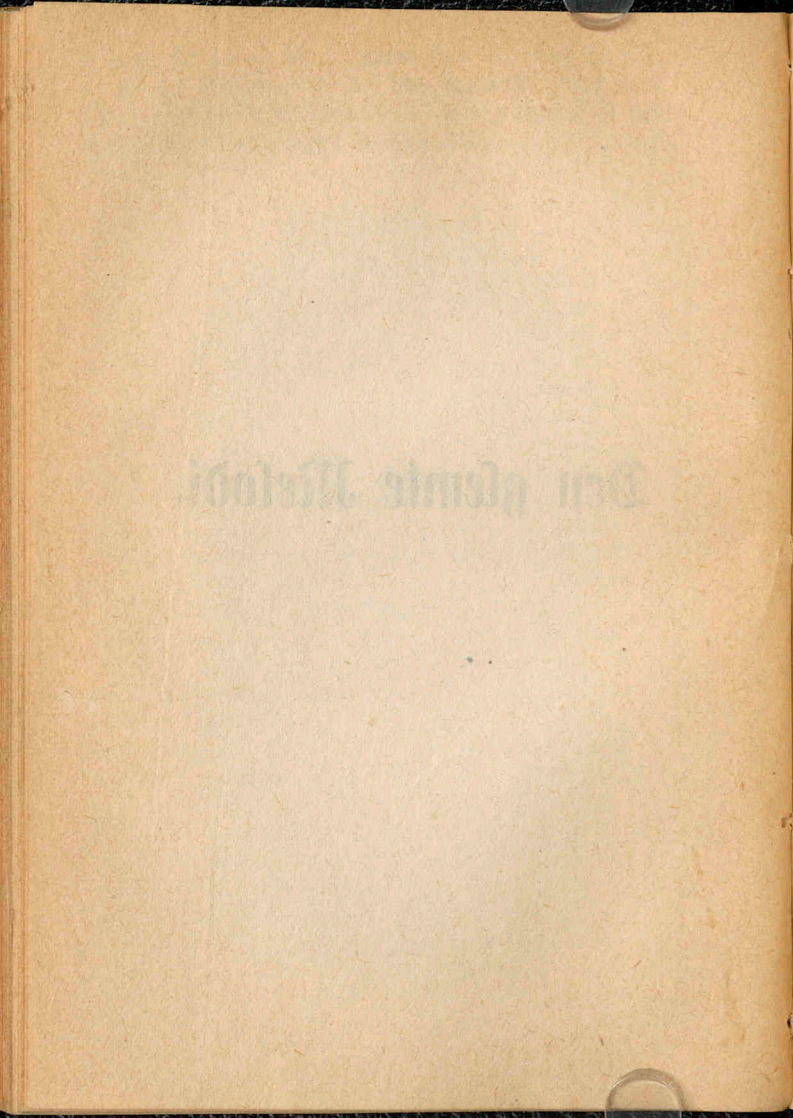
Men den gamle sorte Stegegryde, som var en Filosof, tænkte ved sig selv: „Naar vi Allesammen ere i een Klique, er der i Grunden ingen Klique.“

Han sagde det ikke til Nogen; thi det er ikke enhver Sandhed, som bør komme frem i Djebliffet; Folk maae være modne dertil.

Hvad blev der da af Trætøflerne, Støvekosten og Skarnsfjerdingen? — Ja, Skarnsfjerdingen kunde aldrig glemme, at den havde havt Indflydelse i Samfundet, derfor revnede den af Uregrelse, og saa blev dens Levninger brændte; Tøflerne fik

samme Stjæbne, men Støvekosten fik nye Børster
og en ny Maling, og da den saaledes havde isørt
sig et nyt og bedre Jæg, blev den optaget i den
store Klique, som ingen Klique var.

Den glemte Melodi.

 olen skinnede saa venligt paa den store By og paa Havet, som rullede forbi den, og paa alle Omegnens grønne Marker, Skove og Enge. Dybe paa et Kvistkammer sad en gammel Mand og saae ud over Byen og Landskabet, og han glædede sig over det smukke Solskin og den varme Sommer, og dog var han selv en ussel, fattig Skabning, som ikke kjendte Nogen i den solbestraalte Verden, og som Ingen brød sig om — ja, det vil da sige med Undtagelse af Drosslen, der i et Buur hang udenfor hans Vindue og sang for ham. Han havde ogsaa engang været ung og glad, han havde sunget, haabet og levet, men saa vilde Skjæbnen, at der kom Krig, han gik med som Soldat og fik det ene Been stukket bort. Nu levede han kummerligt af en lille Pension, gik aldrig ud og sad hjemme og læste i sin Bibel og en gammel Historiebog. Og naar saa Mørket faldt paa, sad han længe i det aabne Vindue og lyttede til den store Stads Larm, som han ikke saae; da kunde undertiden et Suk snige sig frem af hans Bryst, men den forbigaaende Smerte forsvandt, naar han fik tændt Røg og hans Øje fæstede sig paa Dannebrogsmændenes

Sølvfors, der hang paa hans Bæg under Kongens Portrait.

Næste Morgen sad han atter i det kjære Bindue, hvorfra han ikke kunde see Andet end Tage og Skorstene, men det morede ham alligevel; thi han syntes næsten, at disse Skorstene vare blevne hans Venner, og han betragtede dem paa sin egen Maade. Han mente nu, at de forte og tilrøgede Skorstene, som havde været flittige og arbejdet strengt, vare dette rygende Samfunds Middelklasse, som Ingen kunde frakjende Stræbsomhed og Ugtværdighed. Andre, som stode paa fornemme Huse, og som engang imellem bleve hvidtede, ragede højt op over de Andre, og derfor saae de ned paa dem med fornemme Miner, og det maatte da være den højere Borger- og Embedsstand. Skorsteensaristokratiet vare dem med Røghat paa. Men det kan nu meget godt forholde sig ganske anderledes; det var jo blot den gamle Invalid, som tænkte det.

Der var enkelte Huse, som havde Bejrhaner, men saadanne flygtige Folk vare kun daarligt ansete blandt de solide Skorstene, der ikke vilde have noget at gjøre med Folk, der drejede Rappen efter Vinden.

Den gamle Invalid sad og saae ud over Byen, og han tænkte paa sin glade Ungdomstid, og paa dengang han en smuk Dag som denne under en lystig Sang for første Gang gik mod de fjendtlige Rugler. Han vilde gjenkalde Sangen i sin Erindring, men han havde baade glemt Ord og Melodi. Da syntes det ham, at der vilde skee en stor Ulykke, hvis han ikke fandt den glemte Melodi.

Han sad da og tænkte efter og nynnede, men den vilde ikke komme igjen. Hans gode Humeur begyndte at forsvinde, Skorstenene tabte han Interessen for, og selv Drossen morede ham ikke mere. Om Natten kunde han ikke sove, og naar Vinden tudede i Skorstenen, eller Vejrhænderne pib, saa troede han deri at kunne høre enkelte Takter af Melodien.

En Nat drømte han, at Gjenbohusets lille lave Skorsteen skulde bringe ham Melodien tilbage, og da han vaagnede om Morgen, kunde han tydeligt huske Drømmen. „Det var da en dum Drøm,“ tænkte han, „hvorledes kan Skorstenen hjælpe mig? Den kan jo ikke synge.“

Alligevel fik han Interesse for den og saae i Løbet af de følgende Dage flere Gange hen til den. Vejret vedblev at være godt, Røgen steg lodret op i den klare Luft, og Spurvene hoppede fornøiede om paa Tagryggene. Den gamle Soldat sad hver Dag i sit Vindue; „af,“ tænkte han, „kunde jeg blot min gamle Vise, vilde jeg igjen være glad.“

Han begyndte at blive svagere, Kræfterne toge af, men han mærkede det ikke for at tænke paa Visen.

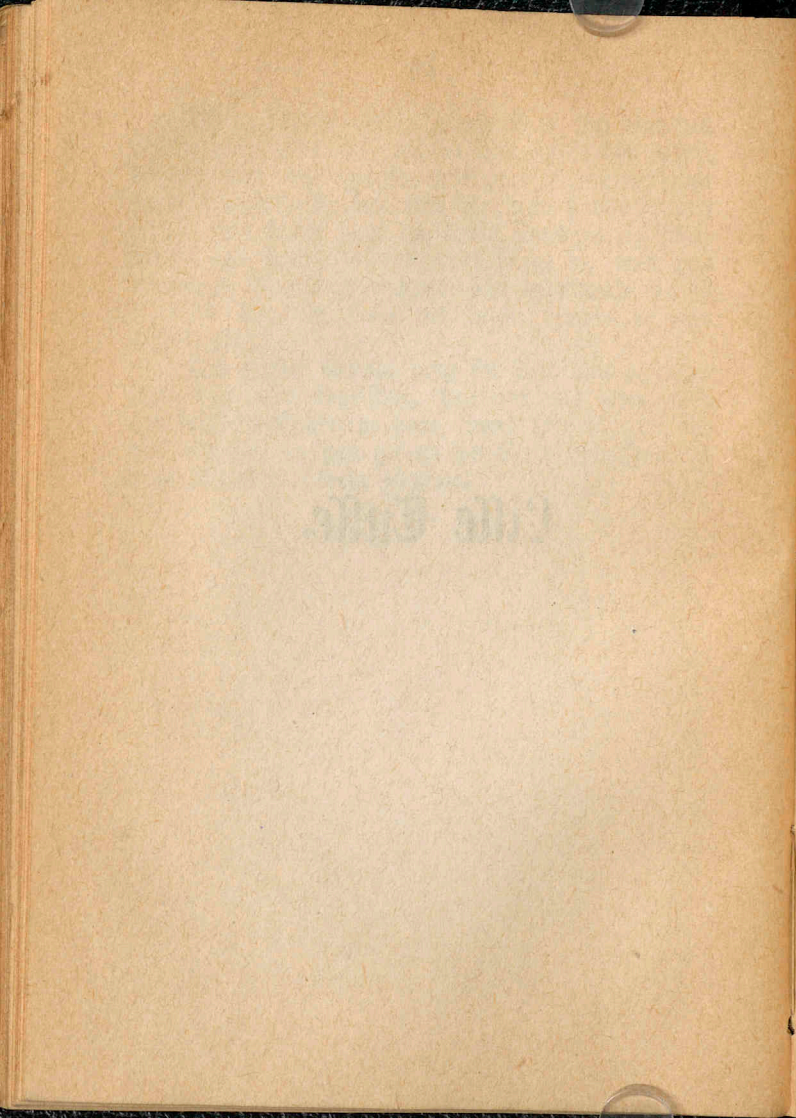
Da sad han en Morgen ganske tidlig i sit Vindue; hans Blik søgte den lille Skorsteen, hvorom han havde drømt, og han studsede; thi der kom noget Sort op af den. Det var en lille Skorstensfejerdreng, som satte sig nok saa gemtlig udenpaa Skorstenen, og, oplivet af den dejlige Morgenstund, sang han en Vise.

Den gamle Soldat lyttede; han studsede paany.
Eventyr.

Det var hans gode, gamle Vise fra Kampen og Ungdomstiden, ja, nu da han hørte den igjen, huskede han den ganske tydeligt. Drømmen var gaaet i Opfyldelse; den lille Skorsteen havde hjulpet ham. Han kunde have omfavnet Drengen og Skorstenen saa forte de end vare begge to, men paa Grund af Afstanden maatte han indskrænke sig til at nikke til dem, men det lagde Ingen af dem Mærke til.

Den gamle Soldat sang sin Vise høit og tydeligt, han var begejstret, han var ung igjen, men saa svigtede Kræfterne ham, hans Hoved faldt ned paa Brystet, og han gik til det Sted, hvor Jordens gode Melodier aldrig glemmes!

Lisse Tulle.

Sille Tulle havde en Duffe, ret en smuk Duffe med Hovede og Been af Porcellain; Kroppen var udstoppet med Hvedeklid, for det skal nu være det allerbedste. Den blev klædt af hver Aften og lagt i sin lille Bugge, og om Morgenens havde Tulle travlt med at isøre den de pæne Klæder. En ganske mærkværdig Duffe var det, den saae saa levende ud, og der var ordentlig Udtryk i dens Øjne. Naar Ratten kom i Nærheden, syntes den at være i bedst Humeur.

Ja, den sorte Hankat Mogens fik Lov til at komme ind i Stuen og lege med Tulle og med Duffen, og hun satte ofte Duffen op at ride paa Rattens Ryg, men den faldt altid af; thi Mogens Skind var saa glat, og hans Bevægelser uberegnelige; det var altsaa ikke godt at holde Balancen.

En Dag havde Tulle tumlet vel stærkt med Mogens, den var bleven vild og havde revet hende tilblods, saa græd hun da og skreg i højen Sky, Ratten var bleven jaget ud af Stuen og forbudt at komme der for Fremtiden.

Det var Ratten derefter, mens Alle sov, at en

fagte Mjauen løb ved Duffens Bugge. Duffen vaagneede derved og saae Ratten for sig.

„Hvad vil De mig, Hr. Mogens?“ spurgte Duffen, „seer De ikke, jeg er iseng?“

„Eys,“ svarede Mogens, „bliv bare liggende og gjør ingen Støj. Jeg er kommen herop for at sige Dem, hvor Ondt det gjør mig, at jeg idag er kommen til at rive lille Tulle tilblods; hun er vor fælles Beninde. — Vil De imorgen lægge et godt Ord ind for mig?“

„Det fortjener De ikke; jeg har lagt Mærke til, at De i den sidste Tid har andre Interesser. I to Nætter har jeg ikke kunnet sove, fordi De har staaet herudenfor paa Taget og gjort Rour til Naboens hvide Ratteskræk. — Jeg kjender den Mamsel, og det røber en slet Smag, at De finder Behag i en saadan Dame, især da der findes mange, som ere Dem langt værdigere.“

Hr. Mogens taug og sukke.

„Lover De mig at slaae Haanden af Deres Naboerske, saa skal De igjen komme til at lege med lille Tulle?“

„Maa jeg da ikke tale med min Naboerske først?“

„Paa ingen Maade; nu, vil De eller vil De ikke?“

Mogens sukke og sagde ja.

„Hvorfor har De saa travlt,“ vedblev Duffen, da Ratten vilde gaae, „bliv kun lidt og lad os passiare.“

„Men De ligger jo i Sengen, og det er ikke anstændigt.“

„Passiar, veed De ikke, at de fornemste Dronninger give Audiens paa Sengen?“

Smidlertid vaagnede lille Tulle og begyndte at skrige; Ratten fik derved et Paaskud til at trække sig tilbage.

„Ja,“ tænkte den, „det er haardt at maatte give Afkald paa min Naboverffe, men hvad gjør jeg ikke for lille Tullens Skyld. Desuden, hvo veed, hvad der kan skee, naar jeg herefter opfører mig pænt og ordentligt og atter sætter mig fast i lille Tullens Gung. — Jeg tænker ellers, at Duffen er forelsket i mig, men jeg vil aldrig gifte mig med saadan en Løjste, der har Hvedeklid i Livet, og hvis Hoved er af Porcellain.“

Den næste Dag havde lille Tulle glemt, at Mogens havde revet hende, hun raabte paa Ratten, og for at stille hendes Graad, blev Hr. Mogens hentet.

„Kan De see, jeg holder Ord,“ sagde Duffen, „hold De nu ogsaa Deres.“

Og saa begyndte man da at lege, og Duffen kom op at ride paa Rattens Ryg, men da den ikke vilde sidde fast, fandt lille Tulle paa at binde den fast med Sejlgarn. Det syntes Duffen godt om, men Mogens var arrig og vilde gjerne have revet hende istykker.

Men som Regen gaaer allerbedst, hører Mogens den gamle graa Hantat mjaue meget forlobt til den lille, hvide Naboverffe. Duffen drillede ham dermed, men nu vaagnede Mogens' Kjærlighed i al sin Styrke; med Duffen paa Ryggen satte han ud

paa Taget for at vove en Dybt med sin Medbejler, som imidlertid flygtede skyndsomst ved det overordentlige Syn af en Kat med en Duffe paa Ryggen. Naboersten tog ogsaa Flugten, og Mogens satte efter hende. Duffen skreg:

„Affstyelige Hr. Mogens, jeg besvimer. — Vil De lade mig komme af. — Gud! vover De det Spring ned paa Plankeværket, hader jeg Dem til min Dødsdag.“

Mogens glemte aldeles sin skjønne Byrde; han foer afsted som en Rasende. Paa Taget var der et lille firkantet Hul, hvorigjennem en Kat lige kunde slippe ind paa Naboens Loft, derigjennem vilde ogsaa Hr. Mogens fare, men hans Byrde tillod ham det ikke.

„At! Skal jeg nu klemmes ihjel?“ spurgte Duffen.

„De faaer at finde Dem i det,“ sagde Mogens.

„At, Strikken om Benet snærer mig.“

„Gjør ingen Ting, Benet er jo blot vatteret med Hvedeklid.“

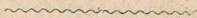
„De er affstyelig. — Jeg dør.“

„Dø væk,“ sagde Ratten og gjorde en fortvivlet Anstrengelse.

Snorene løsne sig, Duffen gled af dens Ryg, og Ratten foer ind gjennem Hullet; men Duffen trillede ned paa Gaden og slog sig ihjel.

Lille Tulle var meget bedrøvet over at have mistet baade Kat og Duffe, men hun trøstede sig dog snart, da hun fik en ny Duffe, som ikke var saa klog som den forrige.

Ratten blev ogsaa taget til Naade igjen, og da den en Dag medbragte sin Kone, den lille, hvide Kat, blev Lulles Glæde overordentlig stor, og Koffepigen maatte traktere Gæsterne med Sildebeen og Sødmeælf.

1. Let us first consider the case of a
 2. single particle of matter. It is
 3. well known that the energy of a
 4. particle is proportional to its
 5. mass. This is expressed by the
 6. equation $E = mc^2$, where E is the
 7. energy, m is the mass, and c is
 8. the velocity of light. This
 9. equation shows that the energy of a
 10. particle is proportional to its mass.

11. This is the famous equation of
 12. Einstein, which shows that mass and
 13. energy are equivalent. This is a
 14. very important result, and it has
 15. many applications.

16. One of the most important applications
 17. of this equation is in the theory of
 18. relativity. In this theory, the
 19. laws of physics are the same for
 20. all observers, regardless of their
 21. state of motion. This is a very
 22. important principle, and it has
 23. many consequences.

24. One of the most important consequences
 25. of the theory of relativity is the
 26. prediction that the speed of light
 27. is constant for all observers. This
 28. is a very important result, and it
 29. has many applications.

30. Another important consequence of the
 31. theory of relativity is the prediction
 32. that time is relative. This means
 33. that the rate at which time passes
 34. depends on the observer's state of
 35. motion. This is a very important
 36. result, and it has many applications.

37. The theory of relativity has many
 38. other important consequences, and it
 39. is a very important part of modern
 40. physics.

41. In conclusion, the equation $E = mc^2$
 42. is a very important result, and it
 43. has many applications. It shows that
 44. mass and energy are equivalent, and
 45. it is a very important part of modern
 46. physics.

47. This is the famous equation of
 48. Einstein, which shows that mass and
 49. energy are equivalent. This is a
 50. very important result, and it has
 51. many applications.

52. One of the most important applications
 53. of this equation is in the theory of
 54. relativity. In this theory, the
 55. laws of physics are the same for
 56. all observers, regardless of their
 57. state of motion. This is a very
 58. important principle, and it has
 59. many consequences.

60. One of the most important consequences
 61. of the theory of relativity is the
 62. prediction that the speed of light
 63. is constant for all observers. This
 64. is a very important result, and it
 65. has many applications.

66. Another important consequence of the
 67. theory of relativity is the prediction
 68. that time is relative. This means
 69. that the rate at which time passes
 70. depends on the observer's state of
 71. motion. This is a very important
 72. result, and it has many applications.

73. The theory of relativity has many
 74. other important consequences, and it
 75. is a very important part of modern
 76. physics.

77. In conclusion, the equation $E = mc^2$
 78. is a very important result, and it
 79. has many applications. It shows that
 80. mass and energy are equivalent, and
 81. it is a very important part of modern
 82. physics.

83. This is the famous equation of
 84. Einstein, which shows that mass and
 85. energy are equivalent. This is a
 86. very important result, and it has
 87. many applications.

88. One of the most important applications
 89. of this equation is in the theory of
 90. relativity. In this theory, the
 91. laws of physics are the same for
 92. all observers, regardless of their
 93. state of motion. This is a very
 94. important principle, and it has
 95. many consequences.

96. One of the most important consequences
 97. of the theory of relativity is the
 98. prediction that the speed of light
 99. is constant for all observers. This
 100. is a very important result, and it
 101. has many applications.

102. Another important consequence of the
 103. theory of relativity is the prediction
 104. that time is relative. This means
 105. that the rate at which time passes
 106. depends on the observer's state of
 107. motion. This is a very important
 108. result, and it has many applications.

109. The theory of relativity has many
 110. other important consequences, and it
 111. is a very important part of modern
 112. physics.

113. In conclusion, the equation $E = mc^2$
 114. is a very important result, and it
 115. has many applications. It shows that
 116. mass and energy are equivalent, and
 117. it is a very important part of modern
 118. physics.

119. This is the famous equation of
 120. Einstein, which shows that mass and
 121. energy are equivalent. This is a
 122. very important result, and it has
 123. many applications.

124. One of the most important applications
 125. of this equation is in the theory of
 126. relativity. In this theory, the
 127. laws of physics are the same for
 128. all observers, regardless of their
 129. state of motion. This is a very
 130. important principle, and it has
 131. many consequences.

132. One of the most important consequences
 133. of the theory of relativity is the
 134. prediction that the speed of light
 135. is constant for all observers. This
 136. is a very important result, and it
 137. has many applications.

138. Another important consequence of the
 139. theory of relativity is the prediction
 140. that time is relative. This means
 141. that the rate at which time passes
 142. depends on the observer's state of
 143. motion. This is a very important
 144. result, and it has many applications.

145. The theory of relativity has many
 146. other important consequences, and it
 147. is a very important part of modern
 148. physics.

149. In conclusion, the equation $E = mc^2$
 150. is a very important result, and it
 151. has many applications. It shows that
 152. mass and energy are equivalent, and
 153. it is a very important part of modern
 154. physics.

155. This is the famous equation of
 156. Einstein, which shows that mass and
 157. energy are equivalent. This is a
 158. very important result, and it has
 159. many applications.

160. One of the most important applications
 161. of this equation is in the theory of
 162. relativity. In this theory, the
 163. laws of physics are the same for
 164. all observers, regardless of their
 165. state of motion. This is a very
 166. important principle, and it has
 167. many consequences.

168. One of the most important consequences
 169. of the theory of relativity is the
 170. prediction that the speed of light
 171. is constant for all observers. This
 172. is a very important result, and it
 173. has many applications.

174. Another important consequence of the
 175. theory of relativity is the prediction
 176. that time is relative. This means
 177. that the rate at which time passes
 178. depends on the observer's state of
 179. motion. This is a very important
 180. result, and it has many applications.

181. The theory of relativity has many
 182. other important consequences, and it
 183. is a very important part of modern
 184. physics.

185. In conclusion, the equation $E = mc^2$
 186. is a very important result, and it
 187. has many applications. It shows that
 188. mass and energy are equivalent, and
 189. it is a very important part of modern
 190. physics.

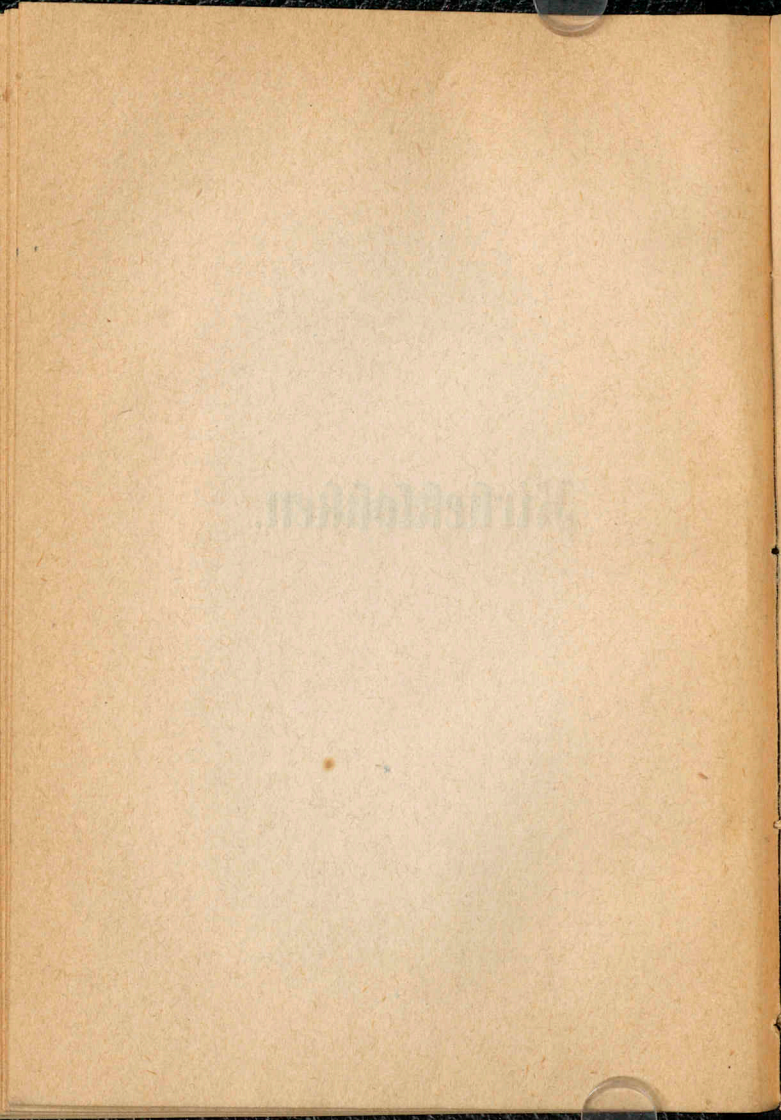
191. This is the famous equation of
 192. Einstein, which shows that mass and
 193. energy are equivalent. This is a
 194. very important result, and it has
 195. many applications.

196. One of the most important applications
 197. of this equation is in the theory of
 198. relativity. In this theory, the
 199. laws of physics are the same for
 200. all observers, regardless of their
 201. state of motion. This is a very
 202. important principle, and it has
 203. many consequences.

204. One of the most important consequences
 205. of the theory of relativity is the
 206. prediction that the speed of light
 207. is constant for all observers. This
 208. is a very important result, and it
 209. has many applications.

210. Another important consequence of the
 211. theory of relativity is the prediction
 212. that time is relative. This means
 213. that the rate at which time passes
 214. depends on the observer's state of
 215. motion. This is a very important
 216. result, and it has many applications.

Kirkeklokken:

Et Sted her i Danmark ligger den lille venlige Landsby, hvori jeg er født. Den gamle Kirke med sit hvide Taarn rager højt op over Huse og Træer, og i stille Vejr kan dens Klokke høres i flere Miles Afstand. Det var en ganske sjelden Klokke, og dens Toner havde en reen og dejlig Klang, men altid, selv i det yndigste Vejr og ved den lystigste Anledning, var der noget veemodigt i Tonerne. — Der fortæltes et Sagn om den gamle Klokke. Dengang den blev støbt, boede der en vældig Riddersmand paa Herregaarden hithenne ved Søen; han var vild og streng, og da han opdagede, at hans Søster elskede en fattig Ridder, der tilmed var hans Fjende, slog han dem begge ihjel en Aften, han traf dem sammen. Forat affone denne skændige Gjerning, skænkede han en Mængde Sølv til Klokken, dengang den skulde støbes, og derfor fik den en saa dejlig, men veemodig Klang; thi — mentes der — Klokken fortalte paa sit Sprog, hvergang den ringede, den gruelige Misgjerning.

Udover Søen, Skoven og hen til Herregaarden bæres Tonerne, og Ridderen rejser sig ved Midnattid af sin Grav, og han vandrer til Herregaarden

til det Bærelse, hvori han øvede Udaaden, og hvor Blodpletten endnu vidner imod ham. Han vilde saa gjerne bede til Vorherre, men han formaaer det ikke, Angeren ruger som en Helvedestval over hans brødsfulde Sjæl. Og naar saa Kloffen lyder om Dagen, da forstaaer han dens Sprog, og hvert Kloffeslag gjør ham mere angst end Dommens Ord den dødsdømte Forbryder.

Men de Myrdedes Sjæle ere længst i Himlen og glæde sig med Englene i Paradis.

Hvor mangen Gang sad jeg ikke i min Barn- dom paa Kirkegaardsstrænten, naar Kloffen ringede ved Solnedgang, og jeg tænkte paa den skræffelige Ridder og gyste, og jeg troede at see hans Ansigt titte ud af Taarnlugen; jeg flygtede da hjem og skjulte mig bag min Moders Stjorter. Vel fortalte Skolelæreren, at der ingen Spøgelse var til, men i Hjemmet fæstede man ikke ret Tro til hans Udsagn, og den gamle Marie, som var født Natten mellem en Lørdag og en Søndag, og derfor var fremshynet, fortalte forvist, at hun havde seet Ridder- spøgelse, der i hvide Klæder spadserede ned ad Kirke- stien.

Den Søndag, jeg skulde konfirmeres, ringede Kloffen nok saa herlig. Solen skinnede, Lærken sang, Herregaarden spejlede sig i Søen; Himlen var dejlig blaa, og Græsset begyndte at blive grønt. — Der stod jeg da paa Kirkegulvet, og ligeoverfor mig stod Ane Stine, den rige Gaardmands Datter; hun var saa ganske mageløs dejlig. Hun saae paa mig, og jeg saae paa hende, og vi rødmede Begge. Da begyndte jeg for første Gang at tænke paa, at det

dog kunde være muligt, Ane Stine holdt mere af mig end af nogen Anden her paa denne Jord, og jeg blev saa inderlig glad, men derfor glemte jeg ikke at bede til Vorherre, han, det eneste Dphav til al vor Glæde og Sorg.

Jeg veed ikke, hvorledes det gik til, men fra den Dag, vi vare konfirmerede, mødtes Ane Stine og jeg oftere, og da det blev Sommer, kom hun hver Aften forbi Kirkegaarden, hvor jeg da nok skulde passe at være. Men jeg turde i Begyndelsen ikke sige, hvor kjær hun var mig; en Aften ringede Kirkekloffen saa højtideligt og veemodigt, at det ordenlig gik En lige ind i Sjælen. Vi talte derom, og saa sagde jeg tilsidst:

„Nu ligger den gamle Riddersmand i sin Grav og maa høre hvert Kloffeslag, og det forarsager ham saa stor en Pine. Jeg tænker næsten altid paa ham, naar Kloffen lyder.“

„Det skal Du ikke, Jens, den gamle Ridder er vist bleven salig forlænge siden.“

„Nej, han bliver ikke salig, saalænge den Kloffe lyder.“

„Hvorledes det?“

„Man siger, at det Spø, han har givet til Kloffen, netop skal vidne dette imod ham, at det ikke er ved Skænk og Gave, man erhverver sig Tilgivelse og Salighed.“

„Men saa maae vi see at faae en anden Kloffe for den stakkels Sjæls Skyld.“

„Troer Du, Bønderne for en dødt Mand's Skyld ville anskaffe en ny Kloffe? Nej, deri tager Du

fejl; Degnen siger desuden, at den hele Historie er usand."

"Na, Degnen," svarede Ane Stine og sagde Godnat.

Aftenen efter saa hun lidt modfalden ud og sagde til mig:

"Hør Jens, jeg troer, at Fader snart vil have mig gift; det synes Du vel ikke om?"

"Nej, jeg gjør ikke, Ane Stine."

"Der har meldt sig flere Friere, som alle ere rige og ansete Mænd, men jeg kan ingen lide af dem."

"Det glæder mig."

"Hvorfor glæder det Dig?"

"Fordi jeg synes, at vi to skulde have hinanden."

"Synes Du det, Jens?"

"Ja, Ane Stine."

"Vorherre vil vel nok hjælpe os."

Vi talte meget den Aften om de rige Bejlere, men der blev ikke talt et Ord mere om, hvor inderligt vi holdt af hinanden. Saa rakte hun mig da tilsidst Haanden til Godnat og smuttede bort.

Jeg sad længe paa Kirkebassen og tænkte paa, hvor meget jeg dog holdt af Ane Stine, og jeg indsaar, at jeg vilde blive meget bedrøvet, hvis hun blev en Andens Kone. Kirkefloffen slog, men jeg talte ikke Slagene, saa dybt var jeg falden i Tanke. Nok sagt, det blev meget sild, og jeg faldt maaffee i Søvn; thi hvad der nu skete, kan jeg ikke

forflare paa anden Maade, end at det maa have været en Drøm.

Kloffen slog fine tolv dybe, alvorlige Slag, en sagte Vind susede gennem Træerne, og Midnats-hanen gol. Da tyktes det mig, at jeg kunde see lige ind i vor gamle Landsbykirke; der foran Alteret laae den grumme Riddermand begravet. Stenen blev væltet bort, og Gjengangeren steg op af sin Grav. Han kastede sit Blik paa Altertavlen, hvor den korsfæstede Frelser hang; men den Korsfæstedes Smil vedblev at gjælde de to Kvinder ved Korsets Fod. Nu vandrede Gjenfærdet langsomt ned mellem Stolestaderne; da han kom til Kirkedøren, sprang den op af sig selv, han gik hen over Gravene, steg over Steendiget og kom lige hen til mig. Mærkværdig nok blev jeg ikke bange, men rejste mig og stod ganske rolig foran ham.

„Vil Du frelse en Sjæl fra dens Pine?“ spurgte han mig.

Jeg taug.

„Naar Du slaaer Kirkekloffen istykker og kaster Stumperne i den dybe Sø, da er jeg frelst, og da skal Du faae den Pige, Du synes om. Svar mig, vil Du frelse mig?“

„Jeg kan ikke slaae Vorherres Kloffe istykker, og jeg vil ikke kaste Stumperne i den dybe Sø,“ svarede jeg, „thi vandt jeg end Ane Stine, mistede jeg dog min Sjæls Salighed.“

Da fuskede Gjenfærdet, og jeg saae det svæve hen mod Herregaarden.

Om Morgenens vaagne jeg ved Kloffens Klang og fandt mig liggende paa Kirkebalken. Mit Syn

stod tydeligt for mig, og det syntes mig, at Kloffen klang saa lystigt i den aarle Morgenstund, som den aldrig før havde klinget for mine Øren. Den vilde takke mig, fordi jeg ikke vilde kaste den i den dybe Sø, men lade den hænge frit i Taarnet og lyde over Land og Skov, Marker og Enge. Om mit naturlige Syn talte jeg ikke til Noget, ej engang til Ane Stine.

Jeg begyndte at blive bange for at skulle miste hende; thi hendes Fader havde sat sig i Hovedet, at hun skulde have den rige Peer Gaardmand i Sognet. Hun sad tidt hos mig og græd, og vi vidste ikke, hvad vi skulde gjøre, thi jeg var en fattig Ungkarl, der ikke turde fremstille mig som Bejler. Saa kom hun ikke til mig en heel Uge, og jeg fik at vide, at nu skulde da hendes Bryllup staa med Peer Gaardmand.

I de samme Dage blev vor Skolelærer syg, og han bad mig om at ringe for sig. Det gjorde jeg, og hvergang jeg ringede, tænkte jeg ikke alene paa Ane Stine, men ogsaa paa den døde Ridder, der laa foran Altret. Og før jeg gik ned af Taarnet, stirrede jeg ud af Glashullet og dybt ned i Søen, der laa under Taarnets Fod, og sommetider tænkte jeg hos mig selv: „Skal Du ikke kaste Dig derned og gjøre Ende paa din Glendighed?“

Det var en Aften, jeg ringede Solen ned, at jeg var saa bedrøvet, som noget Menneſte vel kunde være her paa denne Jord. Jeg vidste, at næste Dag skulde Ane Stine have Bryllup med den rige Gaardmand; Præst og Degn vare bestilte til Bielſen, og jeg maatte da ringe. Kloffens Toner fore-

kom mig underlig hovmodige, det var, som vilde de sige: „Hvad er det for en Sorg, Du klynker for? Varer den et Mennekeliv, varer den dog ikke længer; tænk paa Ridderen, som i Arhundreder har vandret forgbethnget omkring.“ Jeg sagde mig selv, at i Sammenligning med ham var min Sorg kun ringe, og da Ringningen var forbi, slog jeg med andægtigt Sind de ni Slag paa Kneblen: tre for Gud Fader, tre for Gud Søn og tre for Gud Hellig-Aand.

Alle i Sognet glædede sig til Ane Stines Bryllup; der skulde i mange Dage beværtes og dandses, og de Fattige ventede rigelige Gaver. Der var Ingen, som lagde Mærke til, at jeg var saa bedrøvet. Jeg laa den hele Nat og tænkte paa, hvad mon Ane Stine sagde til alt dette? Var hun lige-saa bedrøvet som jeg, eller havde hun trøstet sig? Folk mumlede rigtignok om, at Ane Stine ikke holdt af Peer Gaardmand, og at man havde seet hende pludselig stifte i at græde, men Folkesnak er ikke altid paalidelig.

Saa brød da Dagen frem, og Timen nærmede sig, da Brudestaren skulde vise sig paa den store Bakke i Vest, og saa skulde jeg strax begynde at ringe med Kloffen. Jeg stod og saae ud ad Glashullet og stirrede mig næsten blind, endelig viste sig den første Bogn, der snart fulgtes af flere; med Fortvivlelse tog jeg fat i Klofferebet og ringede af alle mine Kræfter. Kloffen syntes at lee ad mig; den havde ikke mere sin klare, veemodige Klang, som saa tidt havde stemt min Sjæl saa blød og mild. Da gav det paa eengang et Nyf i Kloffestrengen, og

Kloffen foer ud gennem Glamhullet i den dybe Sø, der flød ved Taarnets Fod.

Jeg stod forbauset og kunde knapt tænke, endelig vafftes jeg ved, at Folk stormede op af Bindeltrappen for at see, om jeg var kommen tilstade, og høre, hvorledes det Hele var gaaet til.

„Nu vil den gamle Ridder, der ligger ved Al-trets Fod, være tilgivet af Vorherre,“ tænkte jeg uvilkaarlig og slog et Kors for mig, „thi nu ligger Kirsekloffen i den dybe Sø.“

Neppe vare Folkene komne sig af deres Forundring over Kloffens Flugt, før det Rygte begyndte at udbrede sig, at Brudgommens Heste paa en ubegribelig Maade vare blevne styre og havde væltet Vognen nedad den høje Bakkens stejle Skraaning, og Peer Gaardmand havde slaaet sig ihjel i Faldet.

Saaledes forholdt det sig. Da tænkte jeg paa Gjenfærdet, der havde lovet mig Ane Stine, dersom jeg kastede Kirsekloffen ned i den dybe Sø; paa en Maade havde jeg gjort det; vilde nu den Døde vise mig at have holdt Ord? — Skøndt Peer Gaardmand var død, var der dog nu som før lige lidt Grund til at troe, at jeg skulde faae Ane Stine.

Efter lang Tids Forløb mødtes vi igjen paa Kirkebakkens. Hun gav mig Haanden og sagde:

„Der er Haab for os endnu, Jens.“

„Jeg seer intet Haab,“ svarede jeg, „din Fader vil snart finde en anden Vejler til Dig.“

„Lader os see Tiden an,“ sagde hun.

Men paa samme Tid havde en ny Herre kjøbt Herregaarden, og han havde en ganske mærkværdig Kone; hun red de vildeste Heste og satte med dem

over Stof og Steen, og naar hun førte, var det som til en Bæddekjørsel. En Dag stod jeg og saae paa, hvorledes hun ganske alene kom farende afsted i en lille Vogn, og jeg opdagede snart, at Hestene havde taget Magten fra hende og løbe løbsk. Jeg lod mine Plougheste staae og løb ned til Broen, der førte over Aaen; thi hvis Hestene ikke bleve standsede der, vilde Vognen vælte i det bratte Svingovre paa den anden Side. Mit Hjerte bankede lidt altsom Hestene kom nærmere, men jeg bad en kort Bøn og tænkte paa Ane Stine. Nu vare de lige ved mig; jeg greb til og blev slæbt et Stykke hen ad Bejen, men saa fik jeg de uregerlige Dyr standsede.

Herremandens Kone raabte: „Det var rask gjort, min Ven, hvad hedder Du?“ og jeg sagde hende det, og hun førte videre; det var et farligt Bovestykke af hende, men hun kom dog heelskindet hjem.

Man talte i Landsbysten meget om denne Bedrift, og Skolelæreren spaaede mig en Belønning derfor, men jeg brød mig ingen om, og i otte Dage hørte jeg ikke noget fra Herregaarden. Da kom der Bud en Dag, om jeg vilde komme derop, og jeg blev venligt modtaget af Herren og Fruen. De spurgte mig, om jeg havde lyst til at være Skovfoged. Dertil svarede jeg ja, og de fortalte mig da, at jeg var ansat som Foged i Gaardens store Skove. Hjertet bankede i Livet paa mig, da de spurgte, om jeg ellers ikke havde noget Ønske. Jeg drejede min Hat i Haanden og sagde da tilsidst:

„Jo, jeg elsker Ane Stine; men jeg er ikke rig nok til at besle til hende.“

„Du skal faae hende alligevel,” sagde Herremanden, og han holdt Ord.

Tre Maaneder efter stod Ane Stines og mit Bryllup, og der blev ved den Lejlighed for første Gang ringet med en ny Klokke, som Herremanden havde skænket til Kirken i den gamles Sted. Det var en lystig Klokke, hvorved der ikke var noget veemodigt, selv ved Begravelser syntes den at være glad og juble: „Nu er den Døde i Himlen, og der er dog langt bedre end her paa Jorden.”

Jeg har ikke hørt, at Gjenfærdet senere skal have viist sig for Nogen, altsaa maa det vel være bleven forløst; men man fortæller at have hørt, hvorledes den gamle Klokke, naar Nogen i Sognet skal døe, ringer alvorstfuldt og veemodigt nede i det bundløse Dyb.

Kirkespiret og Skyerne.

Kirkespiret var grumme stolt; det oversaae hele Byen og et Stykke af Omegnen med. Folk saa op til det, og det giver altid Selvfølelse at vide, at man hører til den Slags, som Folk maa see op til. Men det ærgrede Kirkespiret, at Skyerne saa ned paa det, og at det maatte see op til dem. Det var sig bevidst at være ganske anderledes solidt end disse højtfløvende Skyer, som ikke havde noget blivende Sted, men drejede Rappen efter Vinden.

Saa stod det da i mange Aar og haanede og udfordrede Skyerne, men de lode, som om de ikke bemærkede det stakkels lille Spir, som Folk maatte see op til.

Engang var det blevet underkastet en Reparation og lueforgylbt, og nu meente det vel at være ligesaa fint og fornemt paa det, som en Departementschef i Ministeriet for ikke at tale om Byfogden i dets egen By, og han var Justitsraad. Hvad var vel Skyerne? ja, Solen forgylbte dem Morgen og Aften, men den Forgylbning varede ikke længe, den var ikke af den ægte, den, som koster Penge. Og saa holdt Kirkespiret er kristeligt Foredrag om det Skønne, og Skyerne bleve nu ikke regnede med; de

hørte ikke til det Skjønne, fordi de ikke stode paa en Kirke og lode sig see op til.

Men saa traf Skyerne sig en Dag sammen, og det begyndte at lyne og tordne. Kirkespiret tænkte ved sig selv: „Hvilke Vindmagere! det gjøre de nu blot for at drage Opmærksomheden hen paa sig og gjøre Folk bange; men jeg er ægte lueforgyldt, jeg gad see, om de tør vove at røre mig.“

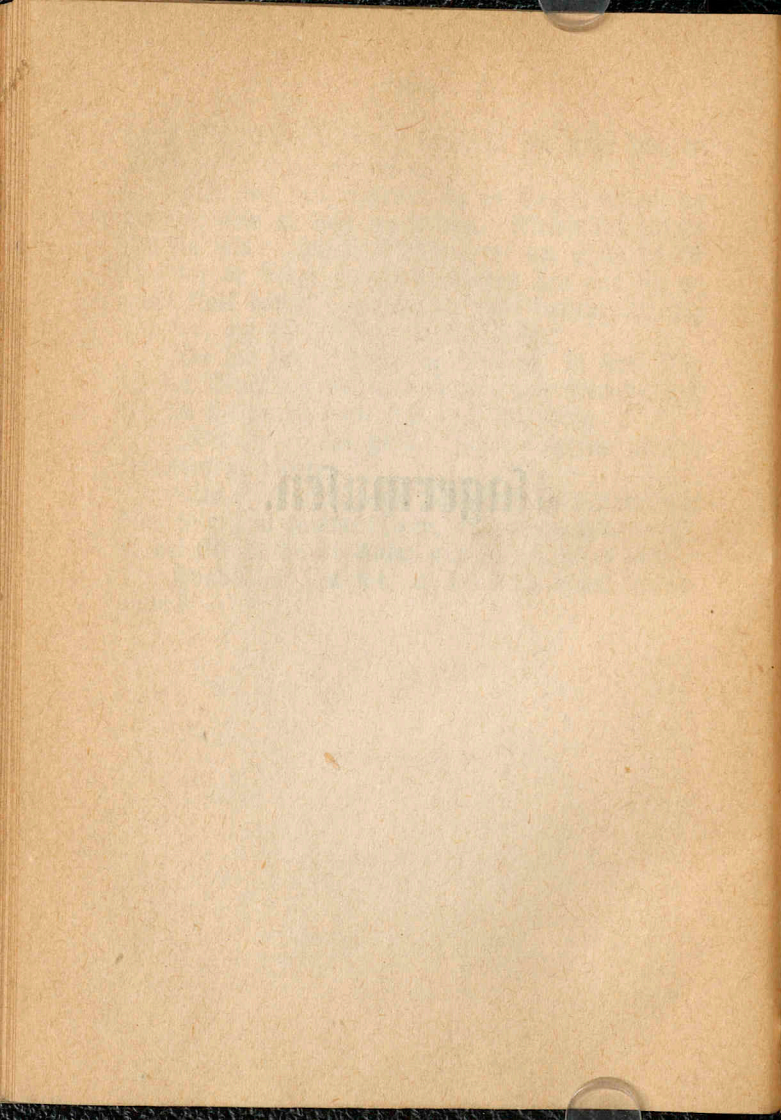
Da løb der en underlig Hvislen, et Lyn slog ud fra Skyen og traf Kirkespiret, der styrtede ned fra sin Højde og faldt lige i en Mødding.

„Der ligger Du godt,“ sagde Skyerne og saa tordnede de videre.

Men Kirkespiret blev aldrig til Spir mere; det blev solgt som gammelt Jern, og Kræmmeren meente, at det ikke dueede til Andet end til at støbes om.

Hvad hjalp det saa, at det have været luefor-gylt?

Flagermusen.

Denfor Nørreport ligger en stor, gul Bygning med to høje Porte midt paa Facaden og oppe paa Taget en lille Kuppel for at bryde Huusryggens lange, eensformige Linie. Ved første Ojeblik skulde man troe, at man stod udenfor et Slot, og at smukke Kjøpinger vilde komme kjørende og holde udenfor Porten; rigtignok kan man en Gang imellem faae en Kjøpning at see med to Personer foran paa Rudskeædet og en paa Bagsædet, inde i Vognen sidder ingen af Landets Stormænd, men en stakkels Syg, som man har hentet inde i Byen. Den store Bygning er intet Slot, men Kjøbenhavns nye Hospital — Kommunehospitalet.

Dette mægtige Slot for den lidende Menneſkehed ligger smukt foran den grønne Vold og den blanke Sø. Fra Vinduerne i dets øverste Etage har man Udsigt til Skoven og Sundet, der ligesom synes at vinke den Syge ud til sig, ud fra den kvalme Sygestue, til Solen, Luften og Fuglesang.

Naar Mørket falder paa, og Gasen bliver tændt i de lange Gange, der ere saa brede som en lille Gade, naar den Syges Tanker drages bort fra den dejlige sommerlige Natur udenfor til den

store Sygesal, hvor Seng staaer ved Seng i militairiff Orden; naar den stærkt Angrebnes Stønnen eller Lighenternes taktfaste Trin udenfor paa Gangen forstyrre Aftenens eller Nattens Stilhed, da er der uhyggeligt paa det store Hospital, da kan man ligesom ane Døden gaae omkring og mærke sine Dffre. Gjennem de aabentstaaende Vinduer kommer der en Mængde Flagermuus flyvende — loffede til af Lyset, mener man — men den gamle Baagekone veed bedre Bessed: det er Sjælene af dem, som ere døde paa Hospitalet uden at faae Vor Herres Tilgivelse for deres Synder her paa Jorden. Det er de Mænd og Kvinder, som selv have paadraget sig deres Sygdomme ved Bellevnet eller ved et uordenligt Liv. Man gjør Jagt paa dem, og kan det lykkes at dræbe en Flagermuus, er den forløst. Den ulykkelige Sjæl vil ogsaa kunne forløses paa en anden Maade, men derom har den gamle Baagekone endnu Intet hørt, vi ville fortælle hende og alle Andre det.

Inde i Kjøbenhavn sad en smuk Sommeraften en ung Mand og røg sin Pipe i det aabne Vindue. Han boede paa Toldbodvejen og havde Udsigt til de smukke Lindetræer og til den Mængde Spadserende, som gik sig en Aftentour. Med et aandssfraværende Blik stirrede han ud i Rummet, hans Fantasi var i en livlig Bevægelse, han havde lovet en Boghandler at skrive en rigtig spændende Roman med Mord, Bedragerier, Egtetabsbrud og den Slags Ting, som i de senere Aar synes at fængsle baade det halvdannede og det udannede Publikum.

J Læsterne havde han allerede Udkastet til Romanen færdig. Den var saa spændende, at han haabede, Læseren ikke vilde kunne lægge Bogen fra sig, før den var til Ende, den var saa blodig, at alle Læserinderne maatte blive angst og bange og see efter, før de om Aftenen gik tilsengs, om ingen blev Morder med rødt Haar havde skjult sig under Sengen, og den var saa fuld af ulykkelig Kjærlighed, at de unge Piger under Læsningen maatte komme til at have et Dufin Lommetørklæder ved Haanden. Men der manglede noget Originalt, Noget, som ikke allerede over tyve Gange havde været benyttet i andre Romaner; den unge Forfatter grundede og grundede, men det Originale vilde ikke indfinde sig.

Da forekom det ham, som der fløj Noget ind gjennem Vinduet. Han var saa dybt inde i sin Roman, at han ikke strax tænkte derover. Det var en Flagermus, som afslagde Forfatteren et Besøg, og havde han forstaaet dens Sprog, kunde han have hørt den hviſte:

„Jeg kommer langvejsfra; jeg kommer ude fra Kommunehospitalet. Der har jeg hentet Smittstof, det sidder i mine Ringer, jeg ryster det af her i Stuen. Du skal blive syg, meget syg, maaskee Du skal døe, men helbredest Du, er jeg forløst. — Ved Udsvævelser forspildte min Sjæl sin Fred efter Døden, nu maa jeg bøde derfor, Solen tør jeg ikke see, kun om Natten kan jeg flyve ud og besøge de Steder, hvor jeg har misbrugt min Tid, og angre, angre, angre. — Unge Mand, hvem jeg bringer Ulykke, ogsaa Du er udskjende, dog ikke som jeg

ved fyldte Glas og ved Terningbordet, men i din Fantasi, og Du arbejder ikke alene paa at forstyrre din egen Fred, men mange, mange Andres. Jeg veed ikke, om Du kan reddes og min Sjæl frelses."

Det forekom den unge Forfatter, at Noget fløj inde i Bærelset; han syntes at see en sort Gjenstand i Midtsommernattens Halvmørke. For at overbevise sig herom, strøg han en Svovlstik af og opdagede da Flagermusen. Han gjorde et Forsøg paa at fange den, men den fløj hurtigt ud gennem Vinduet.

Da faldt pludseligt den Tanke ham ind: „Her har Du noget Originalt til din Roman. Der skal optræde en Flagermus deri som et Slags Vampyr, den skal suges Blodet af en sovende Kvinde, hendes Elsker skal anklages og overbevises om at være Morderen, det vil blive spændende." — Fornøjet gned den unge Forfatter sig i Hænderne, tændte sin Lampe og begyndte at nedskrive sit Udkast.

Der hengik nogle Dage, hvori han uafbrudt sysslede med sin Roman og især med Hovedpersonen, Flagermusen. Da følte han sig en Dag utilpas, ligeefter han havde været i Vandet. Han brød sig ikke videre herom, men troede, at det var en let Forkjølelse. Sygdommen tog til, men bestandig haabede han, at han skulde blive bedre næste Dag. Han gad ikke spørge nogen Læge og havde vedblivende travlt med sin Roman. For at faae Bugt med Sygdommen, besluttede han at holde Sengen en Dagstid.

Forfatteren boede tilleje hos to enlige Folk,

som vare ude om Dagen. De plejede ham i den Tid, de vare hjemme, saa godt de kunde. Spurgte de ham om hans Befindende, svarede han bestandig: „Jeg synes, lidt bedre.“ — Men det blev hver Dag værre med Forfatteren, og typhoide Feberfantasier begyndte at indfinde sig; de vare naturligviis stærkt paavirkede af de Fantasier, hvormed hans Aand i den sidste Tid havde beskæftiget sig.

En Nat drømte han, at han havde myrdet Folkene, hos hvem han boede tilleje. Forfærdet kastede han sig i sine Klæder for at flygte. Han kom ned paa Gaden, hvor Fuglene begyndte at synge i Grønningens Træer, det forekom ham som Flagermus, der peb; han ilede op ad Byen til, da sprang hans Næse op at bløde, og Blodet plettede hans hvide Krave. Han fik dog Næseblodet stillet og gik videre. Kort efter mødte han en Politibetjent, saae stye til ham og begyndte at løbe. Det var Betjenten paafaldende, han løb efter Forfatteren, indhentede ham og spurgte:

„Hvorfor løb De før?“

Den Udspurgte rystede over hele Legemet og svarede:

„Fordi jeg er en Morder.“

Betjenten saae Forfatterens forstyrrede Mine og Blodet paa hans Krave. Han drog ikke den gjorte Tilstaaelse i Tvivl og førte den Ulykkelige til nærmeste Politistation. Her blev den vagthavende Overbetjent dog noget betænkelig, da Forfatteren nævne sit Navn, der ikke var saa ganske ubekjendt i Publikum, han bad et Par Betjente gaae til den Anklagedes Bolig for at erkjendige sig om Rigtig-

heden af hans Udsagn. De kom tilbage med den Bæst, at de to Paagjældende, som skulde være myrdede, befandt sig i bedste Velgaaende, men at deres Løgerende i længere Tid havde været syg.

„Gent strax en Droske og bring ham til Kommunehospitalet,“ befalede Overbetjenten.

Dengang Dagen var forbi, og den lyse Sommernats milde Skjær hvilede over Land og By, fløj en Flagermuus ind i den Stue paa Kommunehospitalet, hvor den syge Forfatter laa, og hviskede:

„Han er kommen her, han er kommen her, vil han forløse mig eller skal han selv blive til en Flagermuus, som jeg.“

I sex Uger laa Forfatteren bevidstløs hen, men som hos alle Tyfuspatienter arbejdede hans Fantasi, og han laa i en Række Feberdrømme. Det forekom ham, at han havde en Dødsfjende i en uhyre Flagermuus, at der var tilfaldet ham en stor Urv, som Flagermusen vilde bemægtige sig. Guldet laa i den store Kumme, hvori Springvandet paa Gammeltorv falder, Rummen var topfuld, og midt paa Gulddyngen sad Flagermusen. Forfatteren henvendte sig først til Byens Politi for at faae Røveren jaget bort, alle Politibetjentene marcherede op for at arrestere Flagermusen, men den baskede dem om Drene med sine store sorte Vinger, og de maatte drage bort med usorrettet Sag. Saa henvendte han sig til Soldaterne, og de kom med deres nye Remingtonbøsser og skød til Maals efter Flagermusen, men den var usaarlig.

„Guldet er mit, mit, mit!“ pøb Flagermusen, da Soldaterne vare dragne bort.

Da besluttede Forfatteren selv at vove en Kamp mod det frygtelige Uhyre. Han bevæbnede sig kun med en Dolk, satte en Stige til Rummen og klatrede dristigt op. Flagermusen sad stille og saae derpaa. Da bastede den pludselig med sine Finger, men istedetfor at styrte sig over Angriberen, fløj den pludselig ned paa Torvet, og Forfatteren saae sig nu i Besiddelse af den store Gulddynge, paa hvilken han skyndte sig at tage Plads i Flagermusens Sted.

Da gjorde Flagermusen ham det Spørgsmaal: „Hvad vil Du helst have: vægtige Tanker eller vægtigt Guld.“

„Jeg ønsker begge Dele,“ svarede den Syge.

„Du kan kun faae den ene Deel.“

Da betænkte han sig noget, og endelig sagde han:

„Saasandt jeg haaber at erhverve mig et smukt Navn som Forfatter, lad mig da faae de vægtige Tanker.“

Neppe havde han udtalt, før Flagermusen tog Rummen, Guldet og Forfatteren paa sin Ryg og svang sig op over Byen, højt tilvejs gik det, ind i en stor mørk Sky. Og Forfatteren tog Guldstykkerne og kastede dem ind i Skyen, store Haandsfulde ad Gangen, og see, Guldet forandrede sig til Lyn, rundt omkring ham lyste det. Flagermusen sagde da:

„Det er ikke rigtige Lyn, det er Tankelyn, det er allesammen dine, og naar Du bliver rask, vil Du kunne glæde og forædle din Samtid med dem.“

„Er jeg da ikke rask?“ spurgte Forfatteren.

Ibetsamme syntes han, at Flagermusen fløj ind

i Skyen og blev horte og den store Vandkumme blev til en Luftballon, der langsomt dalede ned til Jorden, hvor en Mængde venlige og gode Mennesker stode og ventede paa ham.

„Krisen er overstaaet,“ lød det pludselig i hans Øre, han kom for første Gang til sin Bevidsthed og saae Lægen staae ved Sengen.

Den unge Forfatter bedredes nu Dag for Dag, og Fantasierne og med dem Flagermusen forsvandt. En Formiddag kom hans Boghandler ind at see til ham og sagde i Samtalens Løb, at nu var der vel Haab om, at den lovede Roman snart kunde blive paabegyndt. Forfatteren rystede paa Hovedet og sagde:

„De veed, at jeg vilde have kaldt Romanen Flagermusen, men denne Sygdom har bortjaget alle Flagermuus.“

„Hvad! vil De ikke mere skrive Romaner?“

„Jo, jeg vil, men med Guds Hjælp skulle de ikke søge Mørket men Lyset.“

„De bliver en fattig Mand, hvis De ikke følger Moderetningen,“ sagde Boghandleren, „De faaer ikke mig mere til at forlægge Deres Romaner.“

„Det gjør mig ondt at maatte give Afkald paa den Ære,“ svarede Forfatteren med et frejdigt Smil.

Det var en klar og smuk Efteraarssdag, da den unge Forfatter sagde Kommunehospitalet Farvel. Da han traadte ud af Porten, faldt en Flagermuus ned for hans Fod og var død.

„Et heldigt Varsel,“ udbrød han.

Og heldigt blev Varslet, hans Fantasi tog en

højere og renere Flugt, han frembragte Digterværker, som i intet Aarhundrede behøve at flye Lyset.

Men ude paa Kommunehospitalet vedblive Flagermusene om Sommeraftenerne, naar Vinduerne staae aabne, at flyve ind i Gangene, man gjør Jagt paa dem og søger at jage dem ud. Den gamle Baagekone ryfter paa Hovedet og mumler:

„J kan længe nok jage efter dem, J faae dem aldrig bort, det er Vor Herres Flagermuus.“

Ich habe die Ehre, Ihnen
 hiermit zu berichten, dass
 die von Ihnen bestellte
 Lieferung von 1000
 Stück der von Ihnen
 bestellten Waare, welche
 ich Ihnen am 1. d. M.
 übergeben habe, nunmehr
 vollständig abgeliefert
 ist. Ich bitte Sie, die
 Waare in Empfang zu
 nehmen, und die
 Rechnung zu
 bestätigen.

En Røter.

© 1911

aderen var en Røter, Moderen var det ogsaa, og derfor blev alle Børnene Røtere. Den Race er meget frugtbar, og paa Grund af dens Almindelighed er den kun søgt af Fragtstudske og Huusmænd; det er kun det Sjældne, der har noget Værd her i Verden, og var en Røter ligesaa sjælden som den er styg, tvivle vi ikke om, at den vilde blive vejet op med Guld eller Sølv. Imidlertid er dog tidt en Røter kommen til Væge og Værdighed; men naar den først er naaet saavidt, er den ovenpaa; thi da sætter den Folk Blaar i Øjnene og indbilder dem, at den er af ægte Race.

En Hun-Røter havde bragt elleve smaa Røtere til Verden i en Hestestald, og alle elleve vare de blinde, men det er alle Hvalpe de første otte Dage af deres Liv, for senere at blive desto mere flarsynede. Faderen, det nedrige Skarn, var ikke til at see, han var taget paa Landet med en Slagtersvend og levede højt og lod Moderen og Hvalpene skotte sig selv; men hvor kan man ogsaa haabe at finde Taknemmelighed og fin Følelse hos en Røter.

Staldkarlen kaldte Moderen: „Braksnude“, og naar han var vred blot „Snude“, og hans Kammerater syntes det var saa grumme vittigt; det morede Staldkarlen, og alene for Navnets Skyld kom han til at holde af Røteren. Da nu de elleve Røtere vare komne til Verden, indsaae han strax, at den stakkels Moder ikke kunde die dem allesammen, og da han havde tilbudt forffjellige Benner i Skjortærmer og Wellingtonstøvler „Snudeunger“ og faaet et afflaaende Svar, besluttede han for det almindelige Bedstes Skyld at drukne nogle af Familien. En smuk Morgen bleve derfor ti unge Røtere druknede i en Mergelgrav. „Braksnude“ havde saaledes kun een Hvalp tilbage, og dermed maatte den lade sig nøje. Den bar ikke Sorg længere end det var nødvendigt og tilgav endog de ti Hedengangnes Morder, hvilket den viste ved at logre med Haler og at sliske hans Haand.

Vi ville ikke dvæle ved Hvalpens Barndomsliv eller med minutiøs Nøjagtighed fremhæve de smaa Træk, som tilfulde godtgjorde, at den var en almindelig Røter; saaledes ville vi overspringe, hvorledes den i Rabolauget stjal sit første Been, og hvorledes den ved sine vilde Spring rev Smedens yngste Dreng i Rendestenen, snappede et Stykke Smørrebrød ud af Haanden paa ham og senere fortærede det i et Hønsehus; vi ville overspringe det Ubæsenlige for det Bæsenlige, til hvilket maa henregnes, hvorledes Røteren ved en fælsom Skjæbnens Tilskikkelse mistede sin Hale, hvilket havde ikke ringe Betydning for dens senere Liv.

Vor Ven havde en Hale, men den var meget

styg og havde endeel tilsælles med en Svinehale, dog hang den ikke som denne i fofette Krøller, men stod ligeud. Nu havde dens Herre og Beskytter Staldkarlen en Dag druffet et Par Snapse mere end han kunde taale; han sad med en god Ven i en rødtribet Vest paa en Havrekiste og trommede med de svære Støvler paa Risten. Nedenunder legede den unge Køter med en Halmviff og var saa usigelig glad; thi den indbildte sig, at Viffen paa en eller anden Maade maatte blive til et Kjødbeen; det er nu saadanne Illusioner, som altid følge med Ungdommen. Da fæster Staldkarlen sit Blik stivt paa den, ryfter paa Hovedet og siger:

„Den er inte kjøn.“

Hans Ven i den rødtribede Vest nisser og svarer:

„Den kunde have været kjønnere.“

Begge grublede dybsindigt nogle Djeblikke, og saa sagde Staldkarlen med Energi:

„Nej, den er inte kjøn.“

Han betonede Nejet meget stærkt og saae udfordrende til sin Stalbroder, ligesom han troede, at denne inappellable Dom vilde blive bestridt af den Rødtribede. Denne nikkede til den Andens store Tilfredshed og mente:

„Den er noget lang i Skabelonen.“

„Saa kan vi gjøre ham kortere,“ lød Svaret.

„Det kan vi.“

Den Rødtribede grinte uhyggeligt og lod sig glide ned af Havrekisten, den Anden fulgte ham. Saa toge de den stakkels Køter, der logrede med Halen og var saa glad, og bar den hen til Haffelse-

massinen. Her holdt Staldfarlen paa ham, medens den Rødstribede skar Halen af. Begge Barbarerne loe, og saa sagde den Rødstribede:

„Det hjalp paa Stabelonen.“

„Ja, men Drerne,“ mente Staldfarlen, og nu tog han en Sar og studsede Hundens Dren.

Det stakkels Bæst peb, skreg og bjæffede. Men det hjalp den ikke Noget, og saa blev den lagt hen i Stalden paa en Bunke Hø. Fra den Dag fik den Navn og hed „Stumphale“ eller „Stumpen“. Da Moderen kom til, kunde hun ikke strax kjende sin egen Søn igjen, saa forandret saae han ud, hun lugtede til ham og glemte at logre med Halen.

Da „Stumpen“ havde traadt sine Børnesto, blev den ufrivilligt nødt til at skifte Opholdssted. Den Rødstribede skulde kjøre til Hovedstaden, og paa den Rejse tog han Røteren med til Selskab og Tidsfordriv undervejs. Rørende var det at see, hvorledes den, da den var kommen tilvogns, gæbede ned til „Snude“, der paa sin Side besvarede dens Afstedshilsen med en lignende Gøen og forffjellige Spring, der vilde være blevne gratieusere, dersom hun ikke snart havde skullet forpøge Røterracen paany.

Nu begyndte et nyt Afsnit af „Stumpens“ Liv. Den Rødstribede var nemlig ondskabsfuld nok til at glemme at tage den med hjem, og en regnsfuld Efteraarssdag stod den stakkels Røter alene i Gæstgivergaarden „den femtenkantede Stjerne“ i Rjøbenhavn. Den søgte at indsmigre sig hos en Staldfarl i uldne Skjortearmer og en brandguul Vest, men han sparfede til den, og en stor Hnnd jagede den ud af

Gjæstgivergaarden. „Stumpen“ var sulten, men hvor skulde den gaae hen for at faae Føde? Dybsindig saae den ned i en Spæthøkerbutik, hvor der hang nogle dejlige lybffe Pølser i Vinduet, men det var klart, at disse Pølser ikke vare lavede til den. Den trassede da i jevnt Trav ned ad Gaden, og til dens Glæde fik den snart Færten af ferst Kjøb. Det var ved Slagterbutikerne ved Nikolaj Laarn. Der hang en Mængde lækre Saget, men Gjermændene passede paa dem, og kun med stor Behændighed vilde det kunne lykkes at faae fat paa et Stykke Af-fald. Hungeren gjør opfindsom, og da en Slagter forfulgte en Hund, der havde stjaalet i en Butik, fandt „Stumpen“ Lejlighed til at løbe bort med et Kjøbbeen. Saaledes blev dens Hunger stillet den Dag.

Dette omstreiffende Liv førte til, at den gjorde mange Bekjendtskaber. Den lagde dog snart Mærke til, at de fine Hunde ikke vilde kjendes ved den, og at det kun var herreløse Hunde og Røtere, der søgte dens Selskab. Derover fattede Stumpen et inderligt Nag til Alt, hvad der var fiint og aristokratisk, og disse Anstuelser vidste den at udbrede videre. Ingen veldresseret Hund kunde derfor vise sig i Kvarteret, uden at Røterne strax faldt over den og skambed den. Alle Hunde skulde udryddes, som ikke vare Røtere, og disse skulde alene have Magten i den ganste Verden.

„Ere disse Mynder, Terrier, Hønse- og Bandhunde, Dogger, Spidser og Grævlingehunde bedre end vi?“ spurgte Stumpen en Dag, „nej, ikke det mindste.“

„De ere skabte anderledes,” mente en Røter, „og derfor maae de vel have en højere Bestemmelse.”

„Bid den Aristokrat,” snærrede Stumpen, „er en Hund ikke en Hund enten han har en spids eller en bred Snude? See, jeg har astumpede Øren og mangler Hale, men derfor gjør jeg mig dog ikke bedre end i Andre, gjør jeg vel?”

Et bifaldende Hyl var Svaret.

„See,” vedblev Stumpen, „jeg og J ernære os kummerligt ved at stjæle, og saa ere vi hvert Djeblig udsatte for at blive nappede af Raskeren; de andre have fuldt op af Føden og gaae med Polititegn; det er en Skam, de skulle dele disse Goder med os eller bides ihjel.”

„Der er Mening i den Tale,” mente Røterne og saa lugtede de til hverandre og allermest til Stumpen; thi det er den Maade, hvorpaa de yttre deres gjensidige Beundring og Hengivenhed.

Men da Røterne begyndte at faae Betydning i Samfundet, var der nogle fornemme Hunde, som sluttede sig til dem for at opnaae Magt og Indflydelse; man saae selv en Oberstindes Terry gjøre sig til Røter. Det smigrede nu hele det skabede Samfund, og Stumpen var især stolt over at kunne lugte til en Mynde uden at blive bidt.

Nu traf det sig, at dengang Kommunisterne vare i Besiddelse af den største Indflydelse, saae en excentrisk gammel Herre Stumpen paa Gaden. Dens inderlige Grimhed bragte ham til at lee, og da han omtrent kunde slutte sig til, at den var herreløs, fik han den med sig hjem. Tjeneren fik de fornødne

Ordrer, og nu blev Røteren stillet op i Vadsken ude i Kjøkkenet, vadsket med Sæbevand og kæmmet. Da Jngen vidste dens Navn, fik den et nyt, og det var Cyrus.

Stumpen alias Cyrus fik nu sine gode Dage, den var vis paa sin Føde, og det Visse er saa behageligt og altid at foretrække for det Uvisse, og hver Aften fik den et Tæppe at ligge paa. Nogle af dens Herres Benner antog den for en egen Art Terry, og Flere kaldte den endogsaa en fjøn Hund. See det kom af, at den var bleven vasket i Sæbevand og laa paa Tæppe; meget her i Verden retter sig efter Omgivelserne, og hvad der kaldes stygt i en Slagterbod, kaldes smukt i en Sal.

En Dag kom nogle af de gamle Røtere til den, men Cyrus vilde ikke kjendes ved dem; de fik ikke engang Lov til at lugte.

„See I ikke, at jeg er skabt til noget Andet end I, Røtere, jeg mangler Hale og har afftumpede Dren.“

„Men har Du ikke selv sagt, at Du var ligesaa god som os, skjøndt Du havde afftumpede Dren og manglede Hale?“

„Ja, det var dengang, jeg var en saadan Tøsse. Nu er jeg en Terry, og I ere og blive Røtere. Blot her var en Hunderakker, som kunde nappe Jer.“

Nu bleve de andre Røtere rasende og overfaldt Cyrus, som maatte forsvares af sin Herre. Men hele Hundeselskabet raabte dog efter Cyrus:

„Hvad enten Du nu er haleløs eller ligger paa Tæppe, saa er og bliver Du dog en Røter, hvor Du end kommer hen.“

Køteren ærgrede sig indvendig over denne Hundepøbels Frækhed, og da dens Herre kort efter forlod Byen, kom Cyrus med. Den levede nu et muntert og fornøjjet Liv, til den en Dag blev bidt ihjel af en Pudel, som den skældte ud for en Køter. Havde dens Drabsmand kunnet tale, havde han vist sagt:

Naar Snavs kommer til Gre,
 Beed det ej, hvordan det vil være.

Indhold.

Brændende Kjerlighed	Pag. 5.
Det spanske Græs.....	— 13.
Hvor stærk en Gasse er	— 21.
En Taare.....	— 25.
Det bornholmste Stueuhr.....	— 31.
Den lille Pige med Veblerne.....	— 41.
Pjalteri.....	— 51.
Markmusen.....	— 61.
Den dumme Kylling	— 69.
En Kliqve	— 75.
Den glemte Melodi.....	— 83.
Lille Lulle.....	— 89.
Kirkefloffen	— 97.
Kirkespiret og Skyerne.....	— 109.
Flagermusen.....	— 113.
En Pøtser.....	— 125.

Journal

1	Journal of the first voyage of Captain Cook, from 1769 to 1771, to the South Sea and back, by James Cook, Esq. R.N. Vol. I.
2	Journal of the second voyage of Captain Cook, from 1771 to 1775, to the South Sea and back, by James Cook, Esq. R.N. Vol. II.
3	Journal of the third voyage of Captain Cook, from 1775 to 1780, to the South Sea and back, by James Cook, Esq. R.N. Vol. III.
4	Journal of the fourth voyage of Captain Cook, from 1780 to 1785, to the South Sea and back, by James Cook, Esq. R.N. Vol. IV.
5	Journal of the fifth voyage of Captain Cook, from 1785 to 1790, to the South Sea and back, by James Cook, Esq. R.N. Vol. V.
6	Journal of the sixth voyage of Captain Cook, from 1790 to 1795, to the South Sea and back, by James Cook, Esq. R.N. Vol. VI.
7	Journal of the seventh voyage of Captain Cook, from 1795 to 1800, to the South Sea and back, by James Cook, Esq. R.N. Vol. VII.
8	Journal of the eighth voyage of Captain Cook, from 1800 to 1805, to the South Sea and back, by James Cook, Esq. R.N. Vol. VIII.
9	Journal of the ninth voyage of Captain Cook, from 1805 to 1810, to the South Sea and back, by James Cook, Esq. R.N. Vol. IX.
10	Journal of the tenth voyage of Captain Cook, from 1810 to 1815, to the South Sea and back, by James Cook, Esq. R.N. Vol. X.

